XXIV. évfolyam, 4. szám
Ára: 1,80 Ft
1968. január 25.

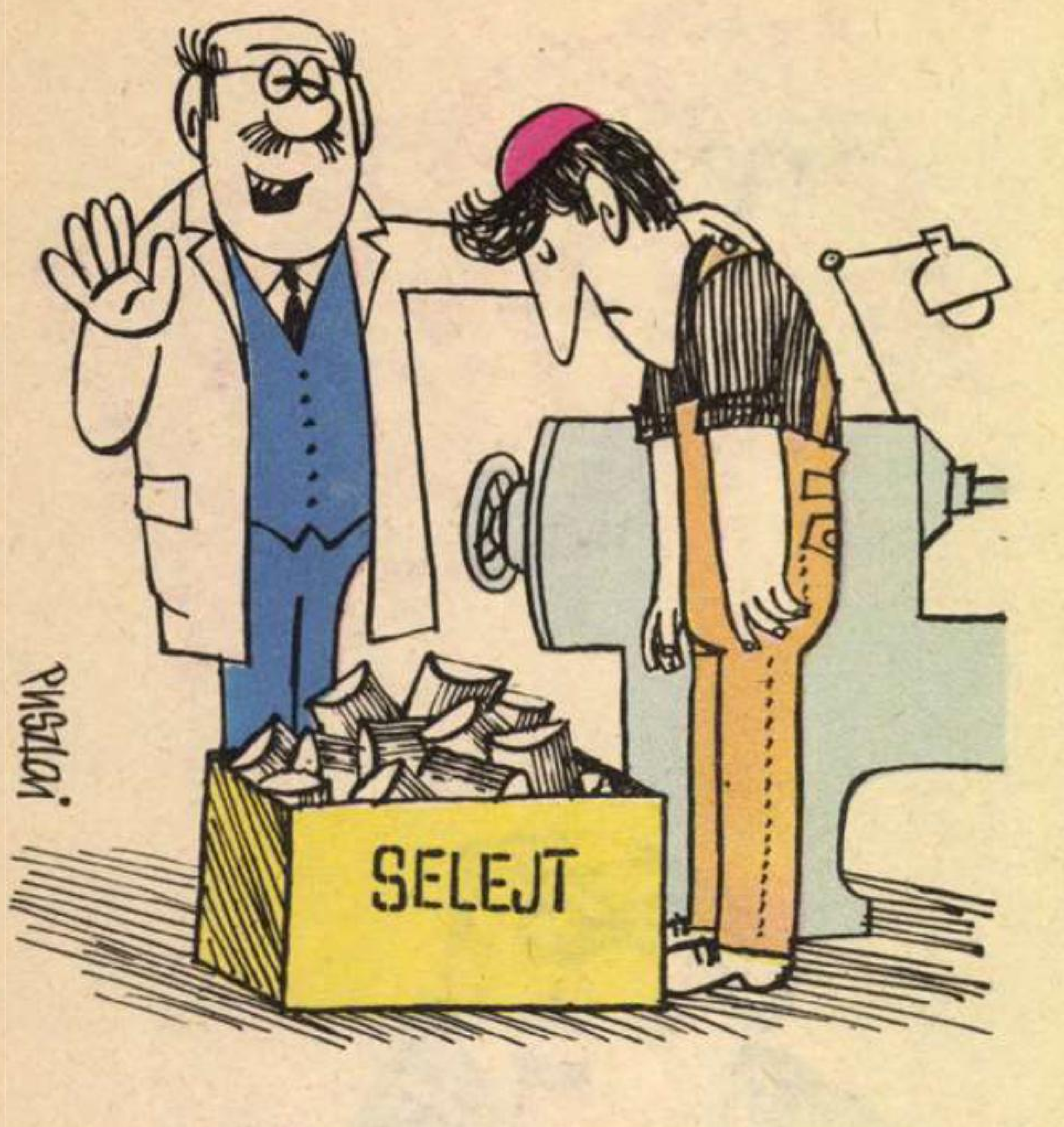
Ludas Matyi

— Ha ez a kölyök továbbra sem tanul, valami jólkereső pályára kell adnunk...

Hegedűs István rajza

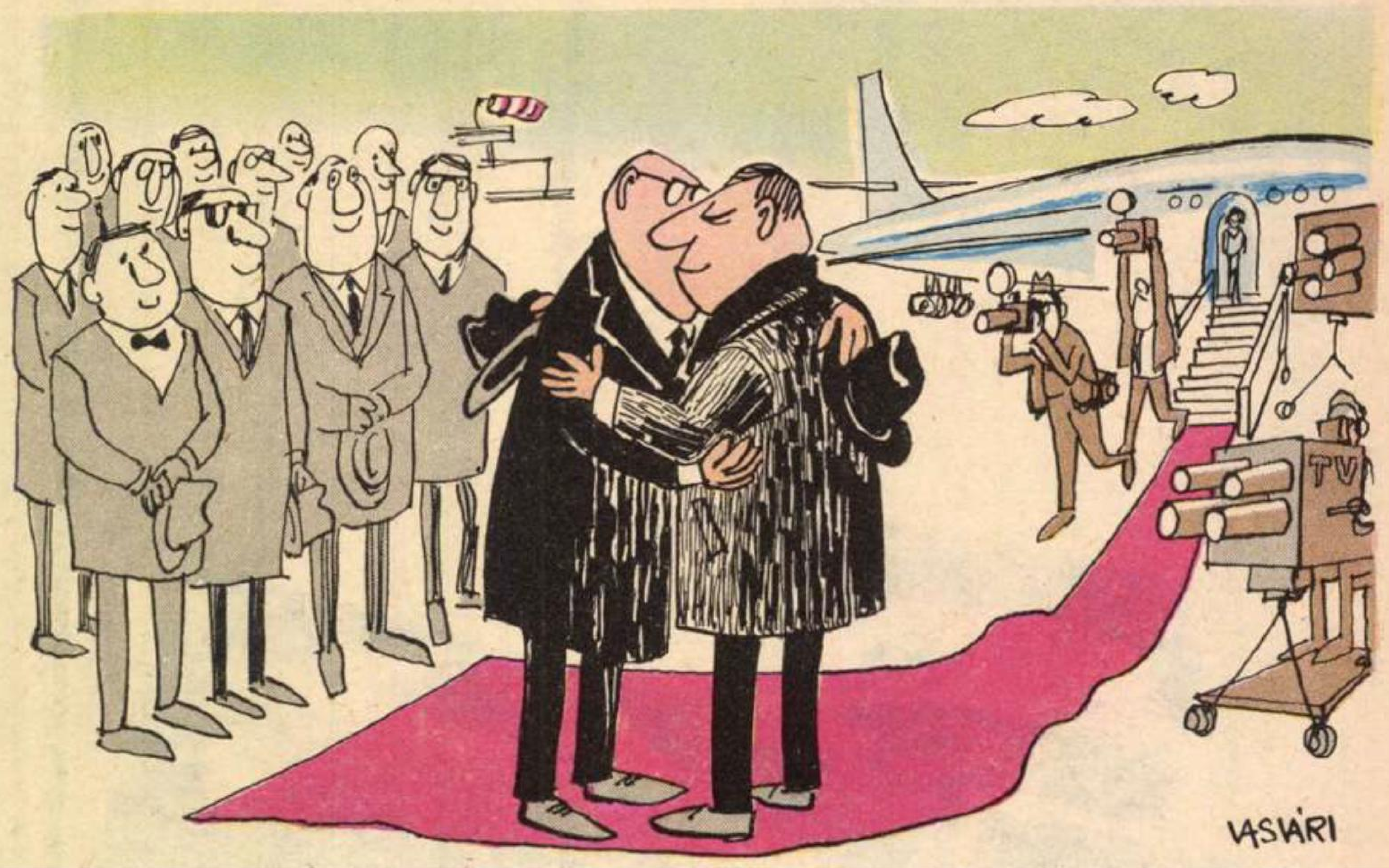
VIGASZ

– Fel a fejjel! Kitűnő ajánlólevéllel küldjük el, ha a konkurrens gyárba megy dolgozni.

DIPLOMÁCIAI SLÁGER

Vasvári Anna rajza

„Annál az első ügyetlen csóknál . . "

Ma délelőtt, alig fél nap alatt, többet értettem meg a világ dolgaiból, többet tudtam meg az eseményeket előidéző erőkről és szenvedélyekről, mint előzőleg egész életemben.

Mindezt Terikének, bájos és fiatal új munkatársnőnknek köszönhetem.

Reggel hívatott a főnök, bemutatott Terikének és utasított, hogy képviseljem a vállalatot a központban egy kényes kötbér-tárgyaláson, harcoljak oroszlánként, mivelhogy nincs igazunk és vigyem magammal Terikét, tapasztalatszerzés céljából. Továbbá: siessünk, vegyünk taxit, hogy el ne késsünk.

Siettünk, taxit vettünk, robogtunk, megérkeztünk, kiszálltunk, fizettem. Amint belépünk a központ kapuján, útitársnőm boldogan fordul felém:

— Hát nem isteni csoda, hogy ezt a kocsikázást karambol nélkül, épségben megúsztuk?

— Miért?

— Miért?! Hát maga nem látta, mit művelt ez az őrült sofőr, amint helyet foglaltam a kocsijában?

— Nem láttam semmit, taxiban én mindig csak a kilométerórát figyelem, ez olyan pavlovi reflex nálam. Mi történt?

— Belém esett. Egy szempillantás alatt. A beszállásnál. Amikor aztán elindultunk, a hátrapillantó tükröt picit elfordította, hogy folyton nézhesse az arcomat. Egész úton csak engem bámult szegény fiú, tiszta véletlen, hogy senkit nem ütött el és egyáltalán ide talált.

Beértünk a tárgyaló terembe, elkezdődött a vita, oroszlánként harcoltam, végül is az elnök elnapolta az ügyet, adatkiegészítés miatt.

— Belém esett az öregúr — kuncogott Terike, amint ballagtunk lefelé a lépcsőn. — Azért halasztotta el a döntést, hogy legközelebb ismét találkozhasson velem. Majd felfalt a tekintetével, néha egészen beleborzongtam, magának nem tűnt fel?

— Nem! — vallottam be férfiasan —, én biztosan mindig éppen akkor jegyzeteltem, amikor ő falt és kegyed borzongott.

Még több kalandunk volt visszafelé menet és mindegyik ékesen bizonyította, hogy minden férfi, korra, nemre, foglalkozásra való tekintet nélkül, amint meglátja Terikét, rögtön beleszeret és tesz valamit. A rendőr nem azért sípolt ránk, mert piros jelzésnél akartunk átmenni az úttest másik oldalára, hanem egyszerűen meg akart ismerkedni Terikével. A villamoson az ellenőr sem azért tanulmányozta oly behatóan Terike bérletét, mert az azonossági szám nem volt beleírva, ugyan, Terike fényképében gyönyörködött, arcvonásait egy életre a szívébe akarta zárni. Nem volt véletlen továbbá, hogy az a nagybajuszú vidéki bácsi pont tőlünk kérdezte meg, hogy merre van a Szófia utca, tudniillik Terike hangját akarta hallani és ez megtörténvén, most már biztos, hogy munkát vállal Pesten és feléje sem néz többé a falujának, olthatatlan szerelemből kifolyólag.

Egy édességbolt kirakata előtt örömmel hívtam fel Terike figyelmét arra, hogy néhány csokifajta árát leszállították, mire ő elpirult, megkért, hogy ne adjam tovább és halkan közölte, hogy egy bizonyos illető a Parlamentből, aki egy május elsejei felvonuláskor az emelvényről végzetesen belehabarodott, tulajdonképpen azért csinálta ezt az egész új gazdasági mechanizmust, mert megtudta, hogy ő imádja a Tibi csokit és így akar kedveskedni neki.

Nagyon tanulságos séta után érkeztünk vissza a hivatalba, a folyosón Terike egészen közel lépett hozzám és mélyen a szemembe nézett.

— Magának is — mondta részvevőn —, magának is nagyon nehéz lehet most.

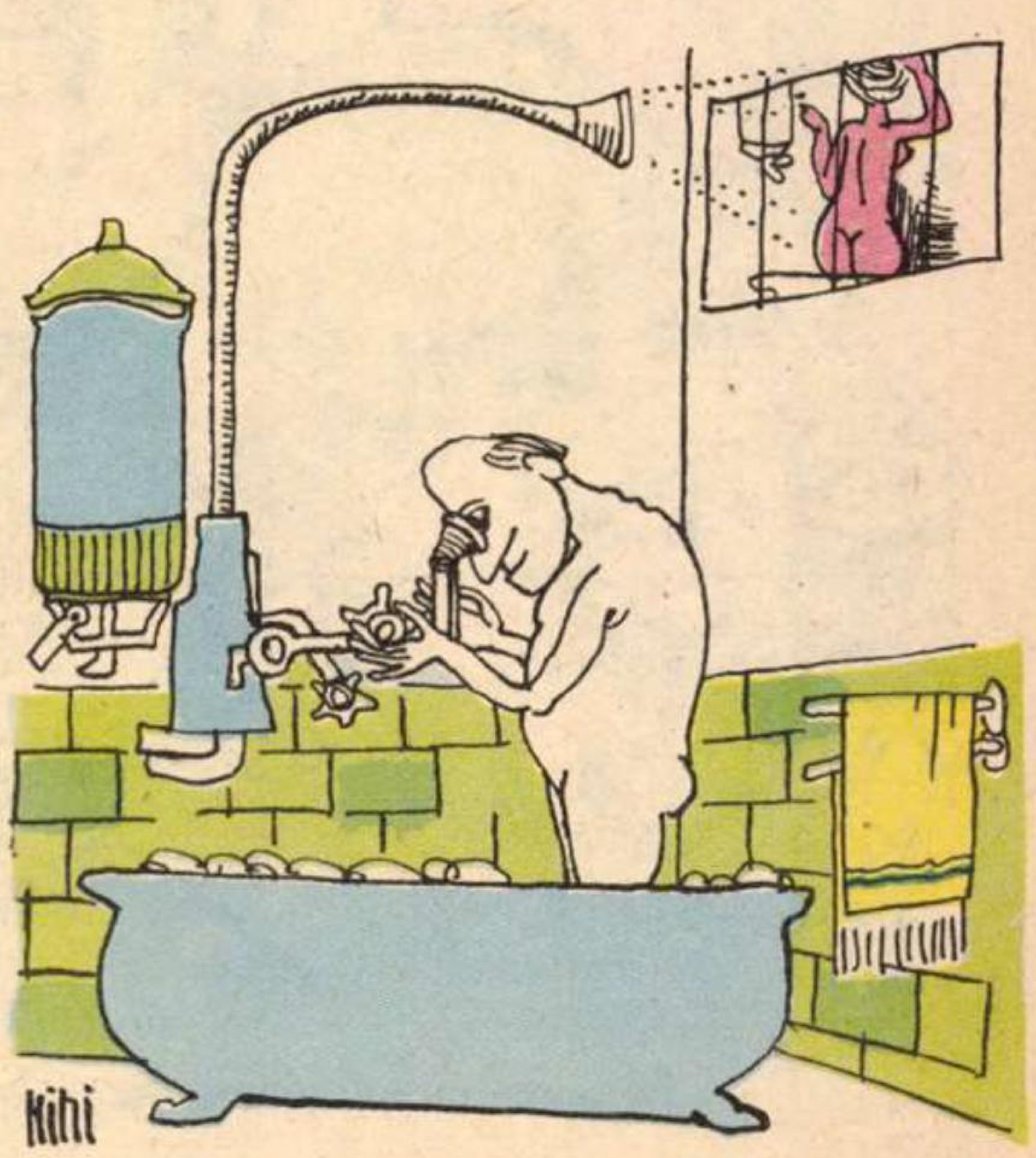
— De még mennyire! — bólintottam. — Amíg csak le nem lép a cipőmről.

Kürti András

DIVAT

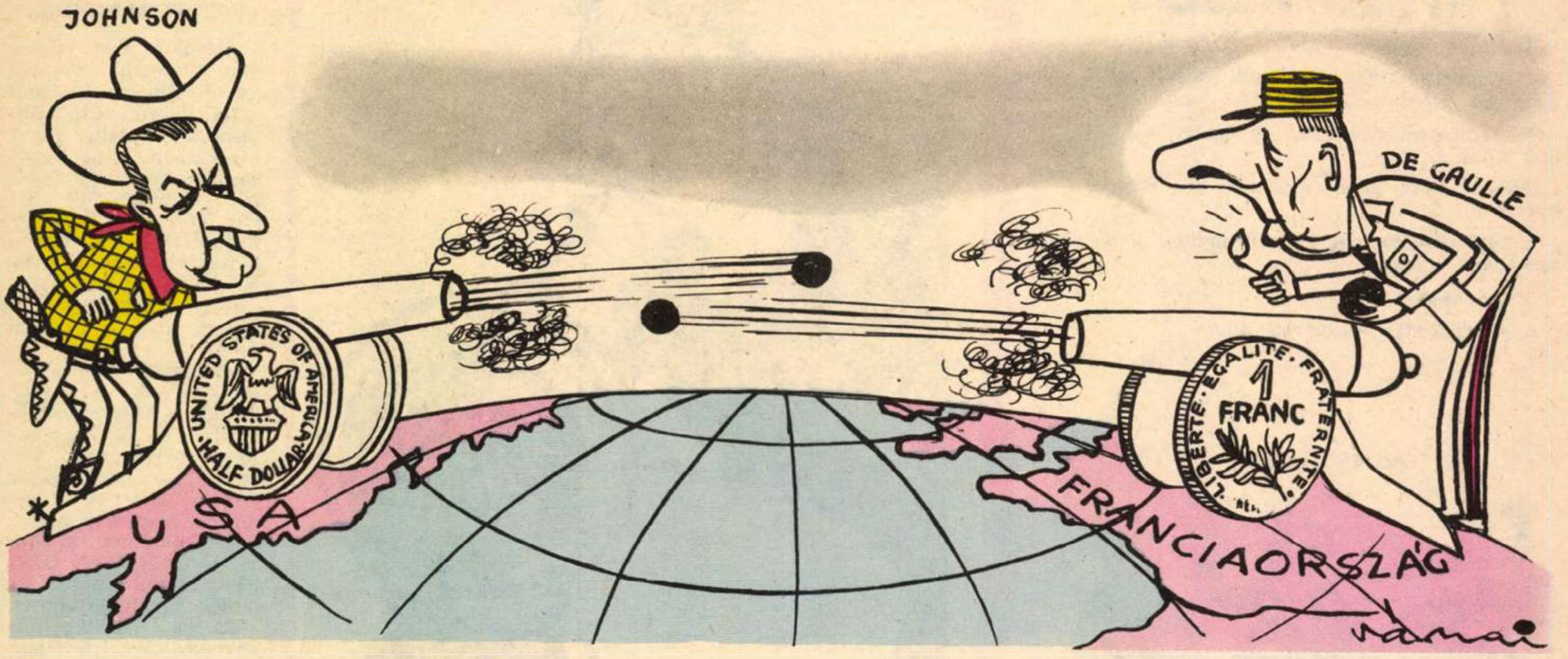

KUTATÓ TERMÉSZET

PÉNZÜGYI HÁBORÚ

Várnai György rajza

ŐFELSÉGE, A VEVŐ

Elhatároztuk — ez királyi többes! —, hogy sajátlábúlag lemegyünk a Közértbe és bevásárolunk eztazt, a szokásos esti lakomára, amelyet hitvesünkkel, a felséges asszonnyal és gyermekünkkel, a trónörökössel költünk el összes termeinkben.

Ne vegyék nagyképűségnek a királyi többes használatát, de állandóan azt olvasom a lapokban, hogy ezentúl mindent megtesznek a Vevő őfelségéért, hogy az új gazdasági mechanizmusban a Vevő őfelségének minden kívánsága parancs lesz. Nos, az én dinasztiám, illetve a mi dinasztiánk ősrégi, mi már több száz éve vásárolunk, ezt különböző kifizetett és kifizetetlen számlákkal tudjuk bizonyítani.

Tehát ott hagytuk abba, hogy a felséges asszony arra kért, menjünk le a Közértbe. Mondtuk, hogy ez nem való egy felséghez, egy monarchához, de ő csak erőszakoskodott. Sokáig azon tanakodtunk, hogy eltaszítjuk magunktól, esetleg száműzzük, vagy lefejeztetjük, de aztán engedtünk az erőszaknak, és felkerestük kedvenc boltunkat, illetve bevonultunk az üzletbe, még pontosabban: magas látogatásunkkal megtiszteltük a Közértet.

Már a belépésnél feltűnt, hogy nincs ünnepélyes fogadtatás, nem szólnak a harsonák és nincsenek fehérruhás lányok, de mi, annak ellenére, hogy autokrata vevő vagyunk, szívesen eltekintünk az ilyen cécóktól.

Az üzlet tele volt felséges kuzinjainkkal, csupa felséges úr tolongott a pult előtt. Ott láttuk III. Kovács Jánost és néhány főherceget, cekkerrel a kezében, egy-két dinasztia pedig felséges asszonyokkal képviseltette magát ezen a magas szintű találkozón.

A mi kedves népünk szorgalmasan dolgozott a pult másik oldalán, ami örömmel töltötte el szívünket. Sajnos, a többi felséges úr és felséges asszony egyáltalán nem a spanyol etikett szerint viselkedett, és több ízben forradalmi lökdösődéssel veszélyeztették felkent bordáinkat.

Néhányszor megpróbáltunk hangot adni kívánságainknak, de a pult másik oldalán levő kedves nép eleresztette a füle mellett legfelsőbb helyről érkezett kívánságainkat, pedig azt olvastuk lapjainkban, hogy Vevő őfelségének még a gondolatait is ki fogják találni az alattvalók.

Akkor már éreztük, hogy Házunk tekintélye veszélyben forog. Mi itt a teendő? — tűnődtünk. — Oszlassuk fel rendeleti úton a Közértet? Nem, úgy véltük, ez helytelen lenne, főbérleti palotánk környékén ugyanis ez az egyetlen Közért. De mit tesz ilyenkor egy felséges úr, akinek egyik őse már a XIV. században vásárolt túrót ötér', ami akkoriban igen nagy pénz volt.

Semmi sem jutott az eszünkbe, és miközben a pult előtt ácsorogtunk, két katonatiszt furakodott elénk. Ez a katonai junta teljesen háttérbe szorított minket, és megakadályozott bennünket királyi jogaink gyakorlásában.

— Pardon, mi előbb jöttünk! — mondtuk a katonáknak, de ők ügyet sem vetettek ránk.

Ekkor már sajnáltuk, hogy a felséges asszony nincs a körünkben, ő ugyanis sokkal erélyesebben meg tudja védeni Házunk érdekeit, mint mi. Több alkalommal mondotta már nekünk, hogy nem vagyunk elég rámenősek és hagyjuk magunkat ellökdösni fontos történelmi helyzetekből.

A junta már a pénztárhoz ment, pedig később jött, mint mi, és ez módfelett elkeserített minket. Így mégsem lehet bánni Vevő őfelségével. Hosszas várakozás után végre szembekerültünk egyik hűséges alattvalónkkal és akkor gyorsan elhadartuk kívánságainkat, de az alattvaló nem figyelt ránk, s a következő pillanatban a többi felséges személy elsöpört a pult elől.

Úgy éreztük magunkat, mint akit detronizáltak. Amikor beléptünk az üzletbe, még mi voltunk a Vevő őfelsége, és most... Álljunk újra sorba? Nem. Inkább megesszük a jogarunkat vacsorára, és a feleségem főz hozzá teát.

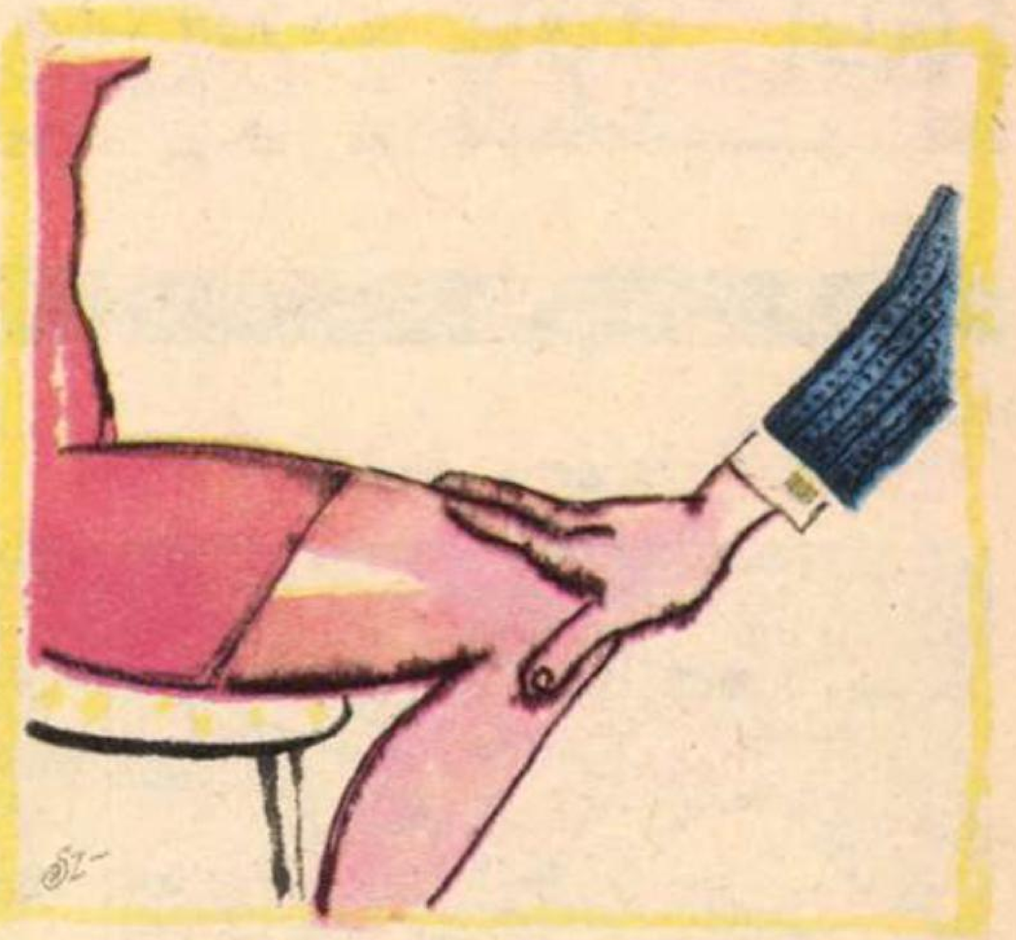
Ezek után ünnepélyesen kivonultunk az üzletből. Detronizálva, de méltóságteljesen, úgy, ahogy az egy Vevő őfelségéhez illik...

Mikes György

PÓRÁZON

KÉZÁTÜLTETÉS

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

MiNdeNféLe

Kezdetben vala a kezdet.

A világegyetemben végtelenül sokszor lehet ugyanazt felfedezni.

Sok embertől szeretnék történelmi távlatban lenni.

Művelt ember több mindentől fél, mint a tanulatlan.

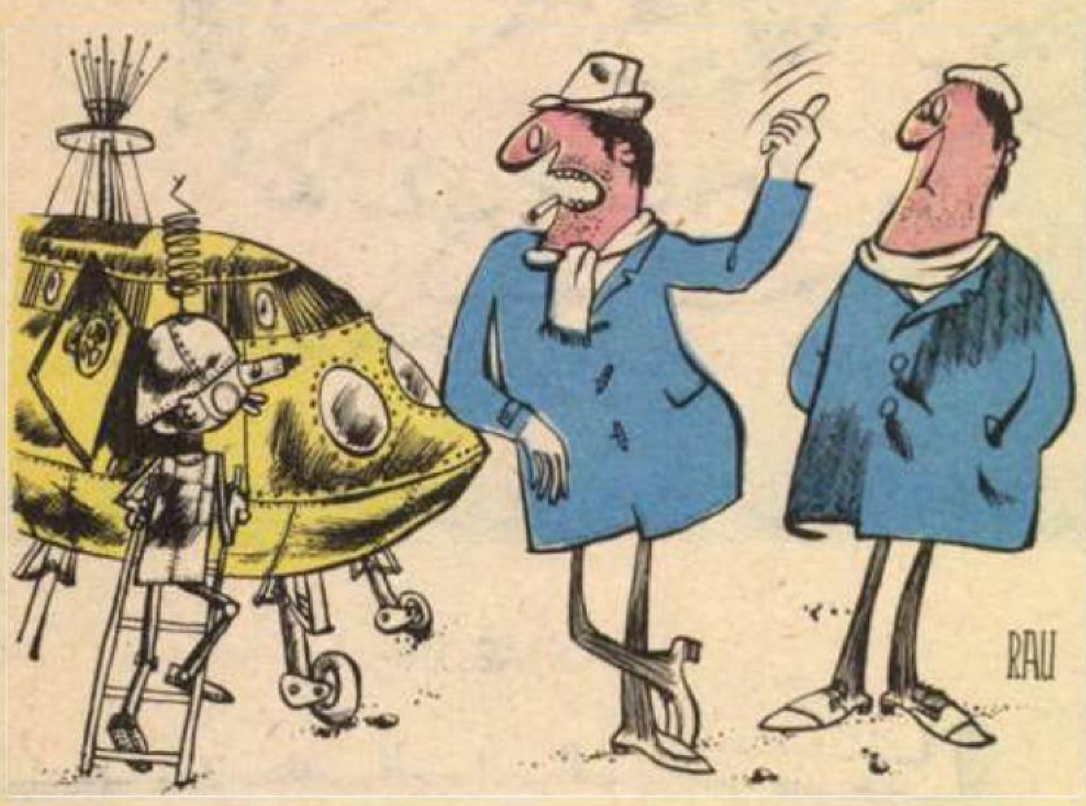
A lélektelenség még nem bizonyíték a materializmus mellett.

A tétlenség is tett.

A gondolkodás is divatba jöhet.

F. L.

AZ ELSŐ KÉRDÉS

– És mondja, maguknál milyen az üzemi koszt?

MIT HOZ A JÖVŐ?

Az amerikai szavazó: Nem merek odanézni!
(Az „International Herald Tribune"-ból)

MESE A SZERETŐ HITVESRŐL

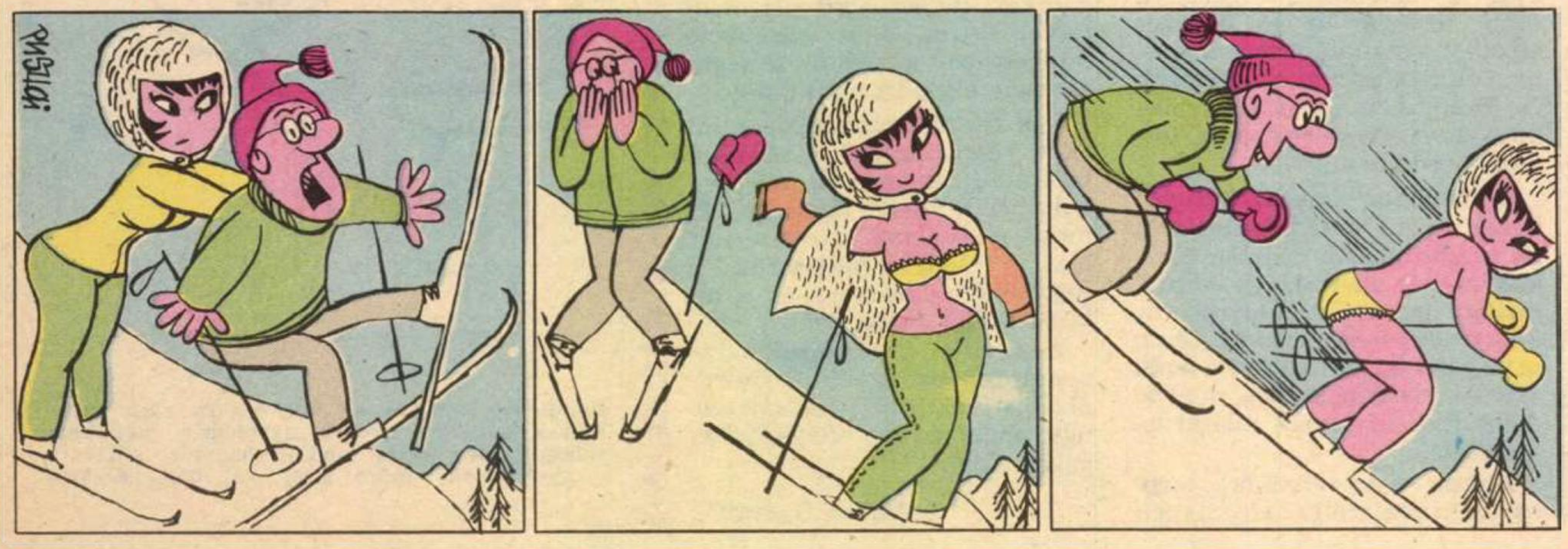
Egy derék, szerény házaspárról
szól mai esti kis mesém,
úgy evezgettek ők, mint más is
az élet zajló tengerén.
Az asszony kissé bőkezű volt,
de főleg önmaga iránt
és megszerzett magának mindent,
mit szeme, szája megkívánt.
Volt neki számos szép ruhája,
szekrénye mint a mintabolt,
de jó urának ezzel szemben
csak egy kopott zakója volt.
Azaz, volt még egy ünneplője,
mit nemrégen csináltatott,
ám egy nap, szekrényét kinyitva
csak hült helyét találta ott.
— A ruhám hol van? — kiáltotta
és már az asztalra ütött.

— Ó szólt az asszony — jó szövet volt...
csináltattam egy kosztümöt! —
És míg a férfi felbőszülve
már szinte dühöngeni kezd,
zokogva mondja felesége:
— De hát teérted tettem ezt!
Kis, szürke nő vagyok, s szeretném,
ha néked mindig tetszeném,
te meg oly szép és daliás vagy,
rongyokban is imádlak én!

Mit tehet itt a férfi? Krákog,
csitítja síró angyalát...
Kis mesém ezzel véget ért ma,
hát felnőttek, jó éjszakát!

Lovászy Márton

Jucika, *mint síedző*

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÖBB FIGYELMESSÉGET!

Tizenkét éves fiamnak akartunk félcipőt venni. Először a Szent István körúti Cipőminta-boltot kerestük fel. A kirakatban 38-as nagyságú bőrtalpú fiú félcipőt találtunk 78,— Ft-ért. Sajnos, az üzlet leltár miatt zárva volt, a boltvezető közölte, hogy körülbelül 10—12 napig tart a leltározás, az ár viszont már a mostani új ár.

Útbaigazítására elvillamosoztunk a Lenin körúti Gyermekcipőboltba. Ez az üzlet valóban nyitva volt. Vásárlók csak jó magunk. A kiszolgáló úgy nyilatkozott, hogy a kérdéses cipő náluk nem kapható, sőt 150,— Ft alatt 38-as számú cipőjük jelenleg egyáltalán nincs.

Ez a felvilágosítás enyhén szólva „tévedés" volt, mert a kirakatban 103,— Ft-ért szép barna félcipő díszlett, a Martfűi Cipőgyár terméke. Visszatértünk az üzletbe, a kiszolgáló a legtermészetesebb modorban vette tudomásul a való helyzetet és hozta a kért cipőt. Utána otthagyott bennünket. Amikor egy cipőkanalat kértem, felvilágosított, hogy náluk ilyen tárgy nem létezik.

Ezúton nyújtom be javaslatomat a Cipőboltokat irányító szerveknek, vezessék be a gyermekcipő-boltban is a cipőkanál használatát. Az újítási díjat vagy részemre az alanti címre elküldeni, vagy az elbocsátott udvariatlan kiszolgálók segélyezésére fordítani szíveskedjenek.

Haas László
Budapest
V., Rosenberg hp. u. 6.

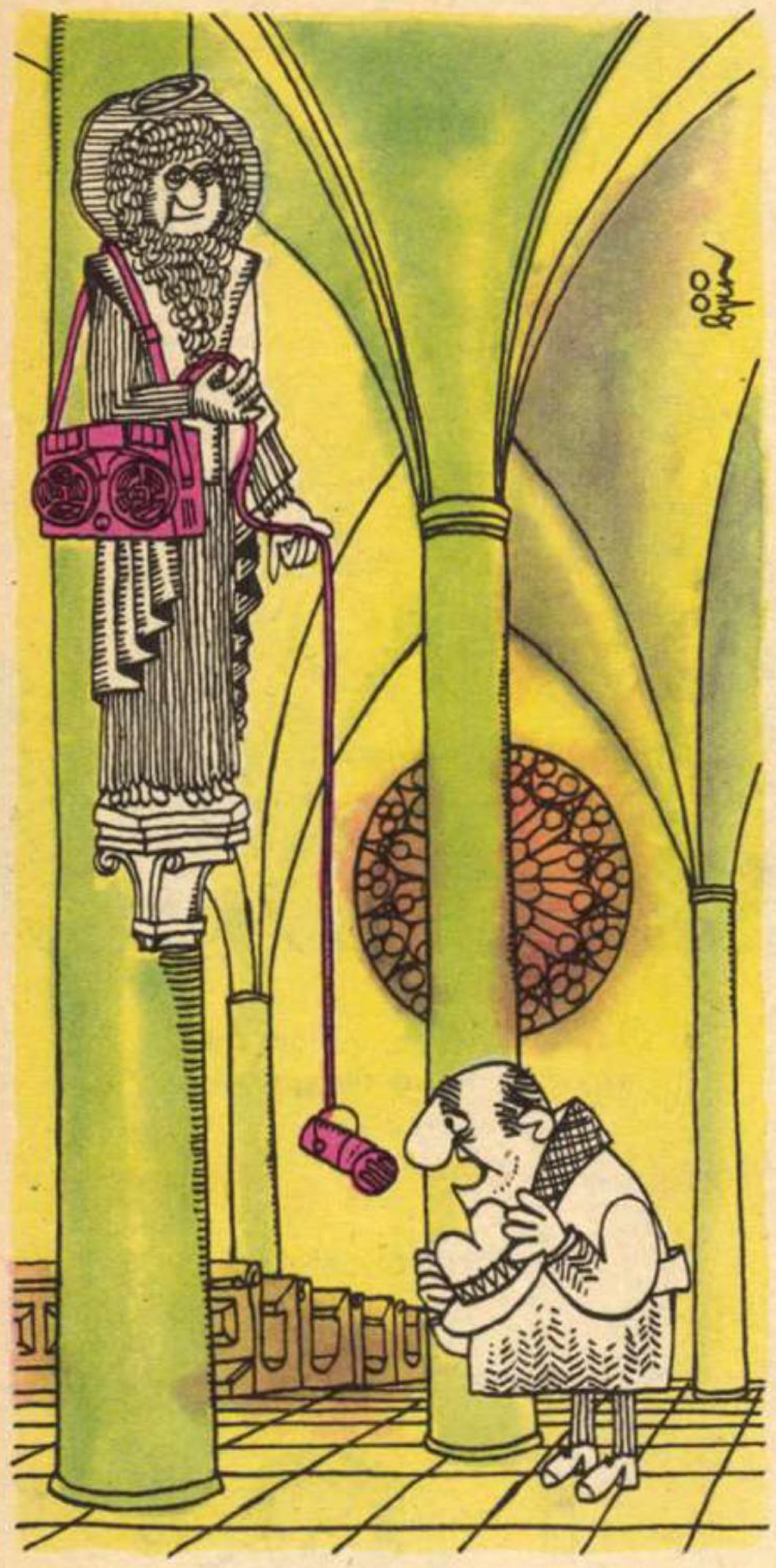
LEGYEN VILÁGOSSÁG!

1966-ban kezdték el nálunk, Rákoscsabán a villanyoszlop cseréket, jött a tél, mi elmaradtunk, azt mondták, majd 1967 tavaszán folytatják. Folytatták is, szépen haladtak, az oszlopokat kicserélték újakra, de közbe jöttek az év végi ünnepek, nem dolgoztak, a világítóteteket azóta sem szerelték fel.

Körülbelül tíz utcai lámpáról van szó, ezek hiánya miatt mi vaksötétben bandukolunk haza esténként, mégcsak meg sem nézhetjük, ha pofont kapunk, hogy ki adta.

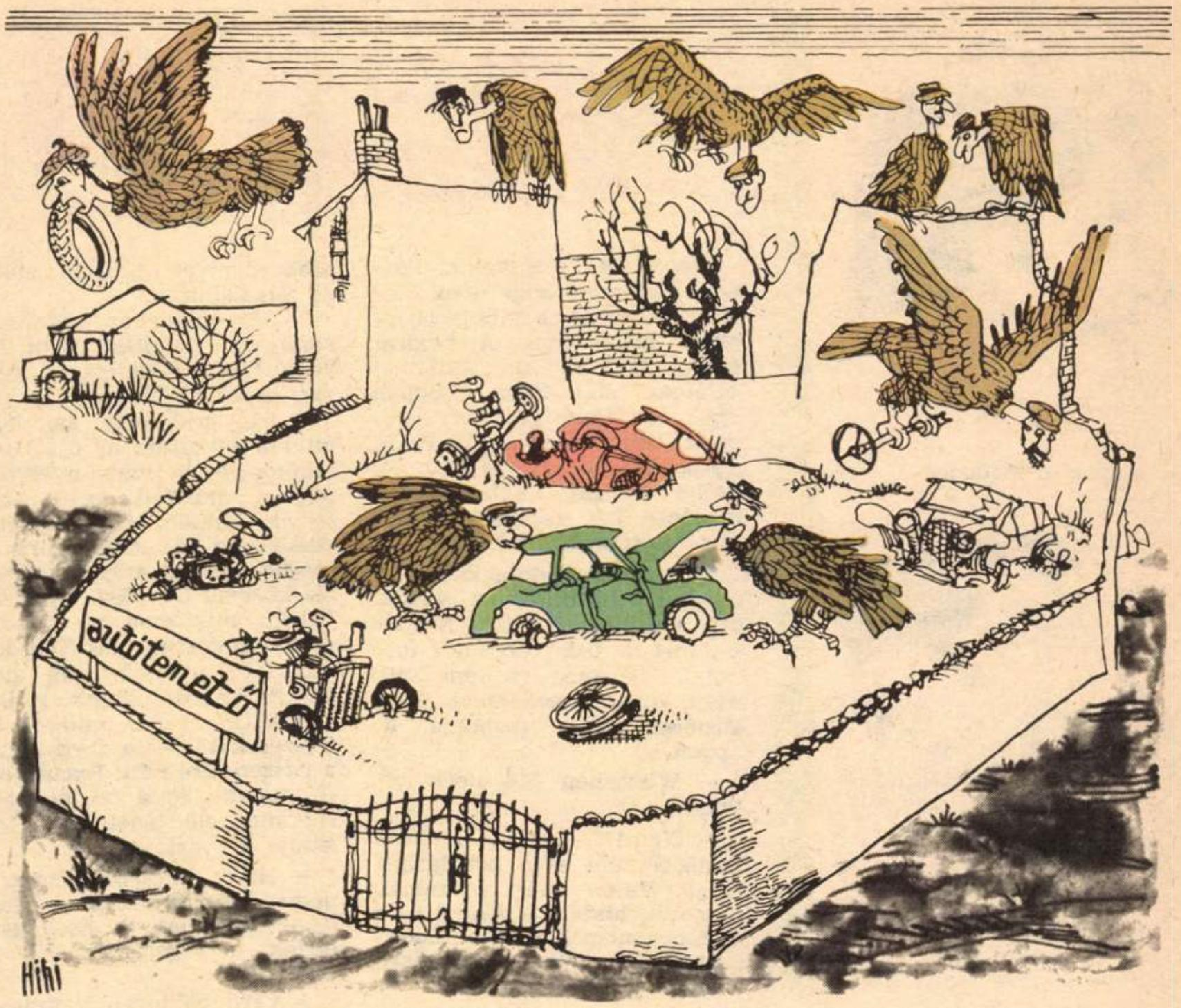
Rákoscsaba – újtelep — a Kisvárda utcai tömb lakói

MEGHALLGATÁS

PESTI AUTÓTEMETŐ

Hegedűs István rajza

PECELLI TÁBORNOK

Péczelivel egy elegáns bécsi szálloda bejárata előtt találkoztam. Színes egyenruhát viselt, vörösben és aranyban pompázott.

— Péczeli! — mondtam örvendezve. — Legalább tíz éve nem láttalak! Remek színed van és amint látom, remek állásod is. Portás vagy, ugye?

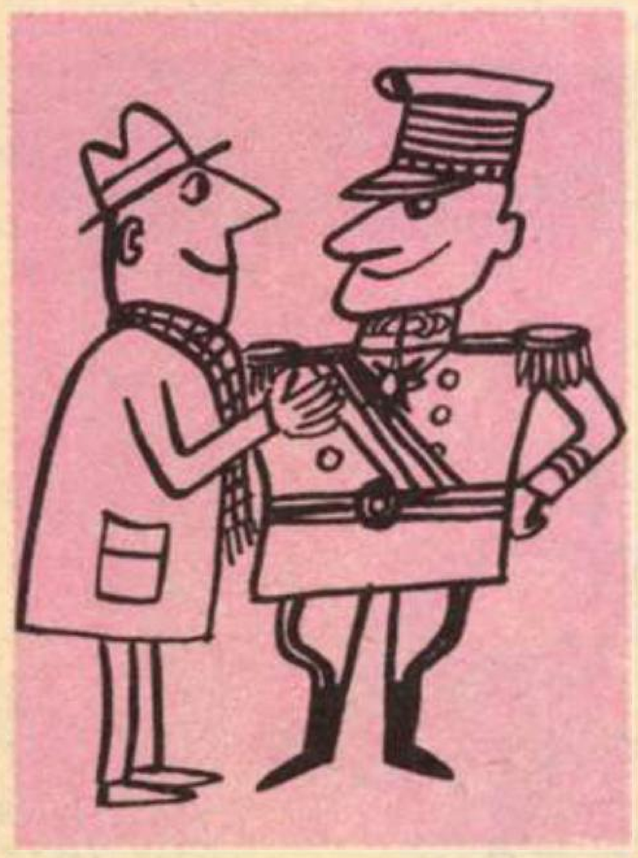
— Megőrültél? — sziszegte. — Először is nem Péczeli vagyok, hanem Pecelli. Másodszor nem portás, hanem tábornok. Pecelli tábornok.

— Bocsánat, excellenciás uram — hebegtem. — Melyik hadseregben?

— Gyere velem a grillbe, mindent elmesélek.

A szálloda igazi portása mélyen levett sapkával üdvözölte a tábornokot, aki átsietett a hallon, a grillben két konyakot hozatott, vastag szivarral kínált és szólt:

— Nem akarok kitérni világcsavargásom, kalandozásaim epizódjaira. Csak a végét. Egy belga fürdőhelyen belémszeretett a costablancai nagykövet felesége. Nem is a férfiasságommal, hanem a humorommal hódítottam meg. Azt mondta: a costablancai férfiak sokkal snájdigabbak, mint én vagyok, de nincs humoruk. Imádja bennem azt, hogy még a fürdőszobában, tusolás közben is vicceket mondok. Összehozott a férjével is, ő is rengeteget röhögött rajtam. Tudod, hogy én, mint afféle jópofa pesti gyerek, ha humoromnál vagyok, még egy jegesmedvét is megnevettetek. No, nem akarok hosszadalmaskodni, a nagykövették elvittek magukkal Costablancába, magas kormányzati körökkel kerültem

kapcsolatba, egyszer-másszor még a kormányzó feleségét is megnevettettem, nem volt könnyű dolog, mert kövérkés volt és csókos ajka felett apróka bajusz feketéllett, — no de mit nem tesz meg az ember a karrierje érdekében?

S a karrier jött, ellenállhatatlanul. Egy szép napon behívtak a minisztertanácsba, ahol a belügyminiszter előadta a következőket:

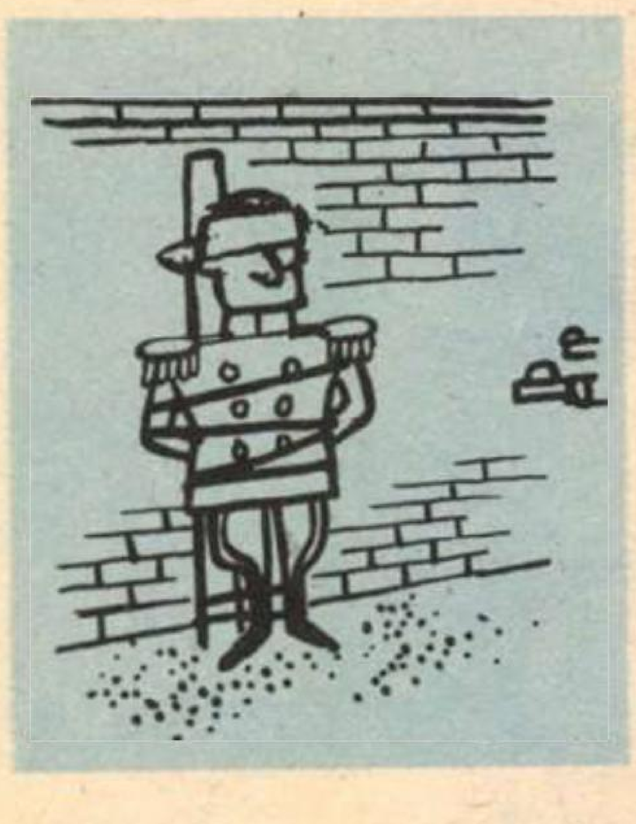
Costablanca külső és belső ellenségek gyűrűjébe ékelve él. A kormány sok nehézséggel küzd, a tömegek elégedetlensége mind magasabb méreteket ölt. Ő, a belügyminiszter, aki előzőleg a főváros egyetemén a lélektani tanszék vezetője volt, megfigyelte, hogy a nevető ember nem tud úgy haragudni, mint a morózus. Tehát egy mesterséges humortenyésztő hivatalt állítanak fel, amelynek az a feladata, hogy kormányellenes vicceket találjon ki és terjesszen el. Ha a tömegek destruktív kacajokban olvadnak össze, csökken a forradalmi láz.

— Érti? — kérdezte.

Persze, hogy értettem. Megszervezték a belügyminisztérium legtitkosabb szolgálatát, a H osztályt s én lettem a vezetője, tábornoki rangban. Magam választottam ki beosztottjaimat. Az osztály dolgozói kizárólag férfiak voltak, mert nőknek gyengébb a humorérzékük. A kormányzat, a nemesség és a plutokrácia hölgyeinek hálószobáit felverte a kacaj, én pedig futószalagon gyártottam az ellenzéki vicceket. Mit mondjak neked? Azóta röhög az ország, a lázadás szelleme a humor szelepein elpárolog és a békés gazdasági élet buján fejlődik.

— És hogy tudod a folyton növekvő szükségletet egymagad kielégíteni?

— Ügynökeim bejárják a világot. Párizs és Bécs a legfőbb lelőhelyeim. Titkos ügynökeim természetesen Budapestet is behálózták,

rengeteg viccet csempészünk ki tőletek. Én, sajnos nem mehetek haza, de amint látod, a szomszédotokban vagyok, közvetlen összeköttetésben állok a Hungária kávéházzal.

— Pompás — mondtam.

— Pecelli átadott száz piculit (ez a costablancai dollár), mint előleget, s ezzel engem is beszervezett a H hivatal titkos ügynökei közé. Vállaltam, hogy havi öt viccet szállítok neki.

Röviddel ezután olvastam, hogy Costablancában forradalom tört ki, a katonai junta elkergette a kormányzót és egész környezetét, többeket hadbíróság elé állítottak, közöttük Pecelli tábornokot is. A halálos ítélet kimondása előtt, az utolsó szó jogán, a következőket mondotta:

— Elnök úr! Két kínai utazik a vonaton...

A vérbíróságnak arcizma se rándult. A tábornok már másnap a kivégző osztag elé került; mielőtt eldördült volna a sortűz, Pecelli így szólt: „Kész röhej!" — és ajkára fagyott mosollyal kilehelte lelkét.

Pár hétre rá hívattak a costablancai követségre. — Uram! — mondotta a nagykövet —, tudjuk, hogy ön volt a boldogult Pecelli tábornok egyik legtehetségesebb munkatársa. Jöjjön hozzánk dolgozni. Admirálisi rangot kap és minden hatásos vicc után tízezer piculi prémiumot.

— Excellenciás uram! — mondottam —, életemet és véremet Costablancáért, de a humoromat nem. Az, amit annak idején a tábornokért tettem, a volt gimnáziumi osztálytársamnak szólt. Baráti szívesség. De családom hagyományai tiltják, hogy ősi humorunkat kereskedelmi forgalomba bocsássam — szóltam és kevély léptekkel távoztam.

Szánthó Dénes

AKINEK SZÍVESEN TAPSOLUNK

Domenico Modugno

Yves Montand

David Ojsztrah

(Kallus László és Rátonyi Róbert nemrégiben megjelent „Fejvadászat" című könyvéből.)

Bemegyek a megszokott illatszer boltomba, hogy némi dióolaj vásárlásával csillogóvá tegyem hajzatomat. A bejárat fölött, megfelelő kis zászlókkal ellátva, tábla függ: „English spoken! Nous parlons française! Wir sprechen deutsch! Tyük pirkel brüngelbü!" Ez utóbbi felirat mellett sárga mezőben két keresztbe fektetett velőscsont látható.

Az üzletben eddig kizárólag magyarul beszéltek az eladók. Mi történhetett itt? Kérdésemmel az üzletvezetőhöz fordulok. De még várnom kell, mert a szomszédomban lakó Bedőcei nénit szolgálja ki éppen.

— Wünschen Sie noch etwas?

— Nein! — rázza a fejét Bedőcei néni és a pénztárhoz megy. Vajon miért beszélnek németül, hiszen a nénike még életében nem hagyta el Budapestet. Az üzletvezető végre hozzám fordult.

— Que désirez vous, Monsieur?

— Ne hülyéskedjen, Padlák úr, húsz éve járok magához, eddig megtette a magyar nyelv, mi ütött most magukba?

Az üzletvezető félrehúzott és bevezetett irodácskájába.

— Ön régi vevőnk, elárulom a titkot. Ahogy a leltározást elvégeztük, beütött nálunk az új mechanizmus. Manapság az állami boltok is versenyre kényszerülnek egymással. Valamit ki kellett találnom, hogy lefőzzem a többieket és nagyobb legyen a forgalmunk. Aztán eszembe jutott a nagy ötlet: ebben a boltban csupa több nyelven beszélő eladót alkalmazunk.

— Mi ebben az újdonság? Nem egy üzletben látni hasonló táblákat és idegen nyelven beszélő eladókat.

— Az újdonság az, hogy amikor olvastam az újságban: nálunk több száz nyelvtanfolyam működik, ezek színhelyén reklám táblákat függesztettem ki. „Gyakorolja az idegen nyelvet szappan-vásárlás közben! Ön vesz egy doboz Ultrát, miközben a Carnaby street-en érzi magát! Nem kell külföldre utaznia, míg sima kölnit vásárol nálunk, gyakoroljuk Önnel a komplikált kifejezéseket!" — A forgalmunk a tízszeresére nőtt! Excuse me! — mondta és a belépő sarki rikkancs elé lépett, aki fogkefét jött vásárolni.

— Hány kifejezést ismer a német kefe-fajtákra? — kérdezte szigorúan. — És hogyan ejtjük a segéd-igék félmúlt alakját?

A vevő boldogan töprengett és még egy hát-kefét is vásárolt. Éppen meg akartam tudakolni, mit jelent a velőscsontos zászló, amikor egy ősz-bajuszos, keménykalapos, esernyős úr lépett be. Angolul köszönt. Az üzletvezető csodálkozva indult el feléje. Ilyen tökéletesen csak egy született angol beszélhet.

— Ez hogyan kerülhetett ide, mikor nem is én szerveztem be?! — mondta, majd csend lett és az egész üzlet, a vevők, az eladók, áhítatos figyelemmel hallgatták, hogyan kér az angol úr oxfordi kiejtéssel két darab glicerinszappant.

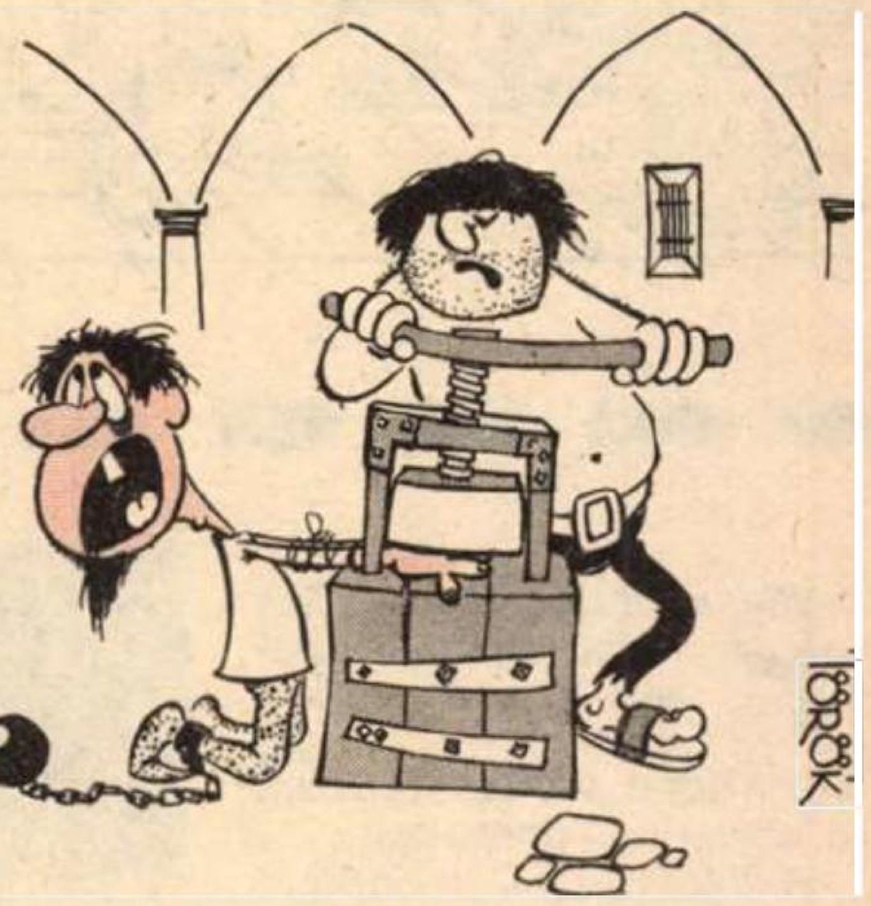
Tardos Péter

FÉRJFOGÁS

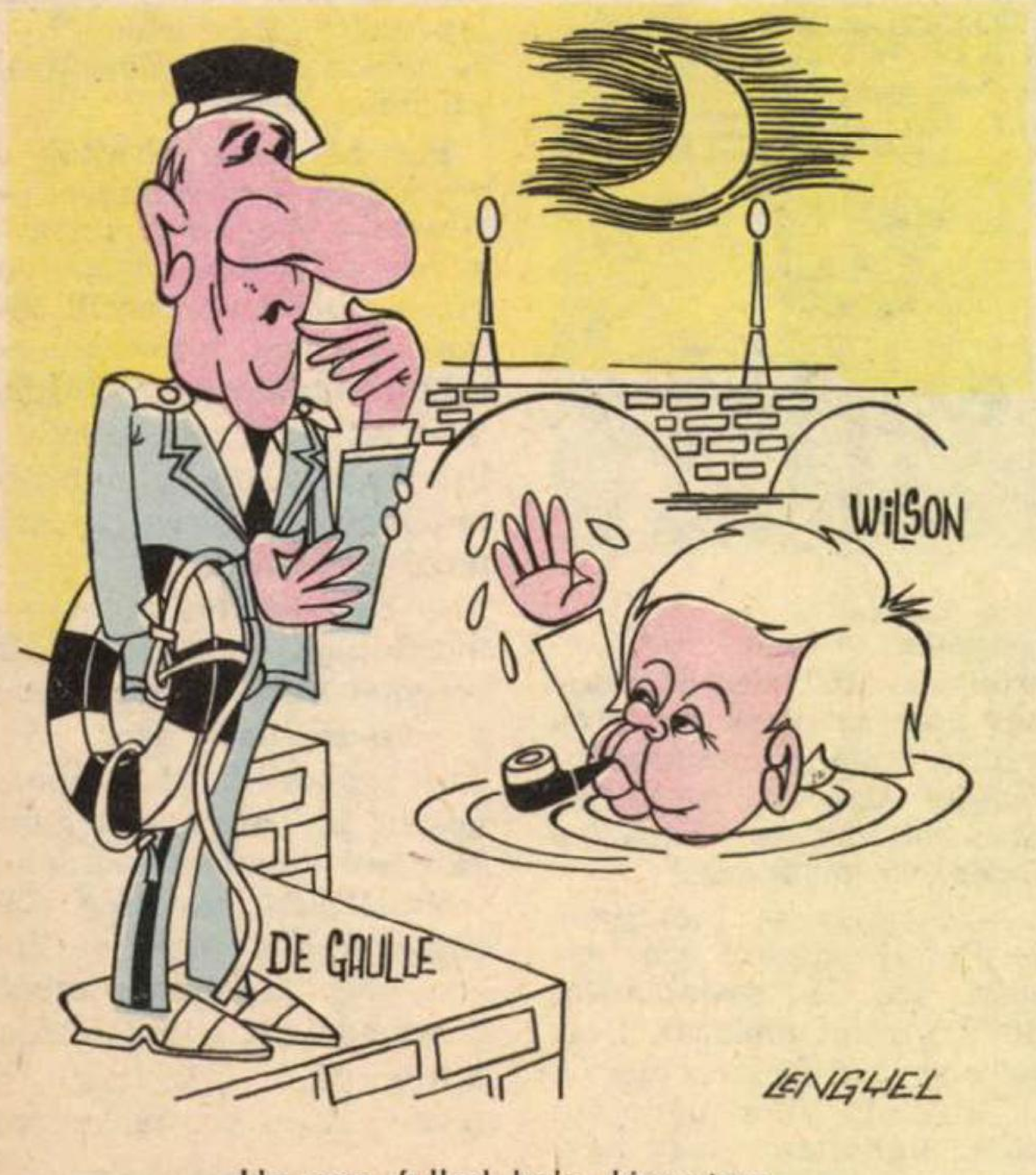
– Türelem, kislányom, egy óra múlva megpuhul . . .

UDVARIASSÁG

– Mindig nagy tisztelője voltam önnek! Boldog vagyok, hogy megszoríthatom a kezét!

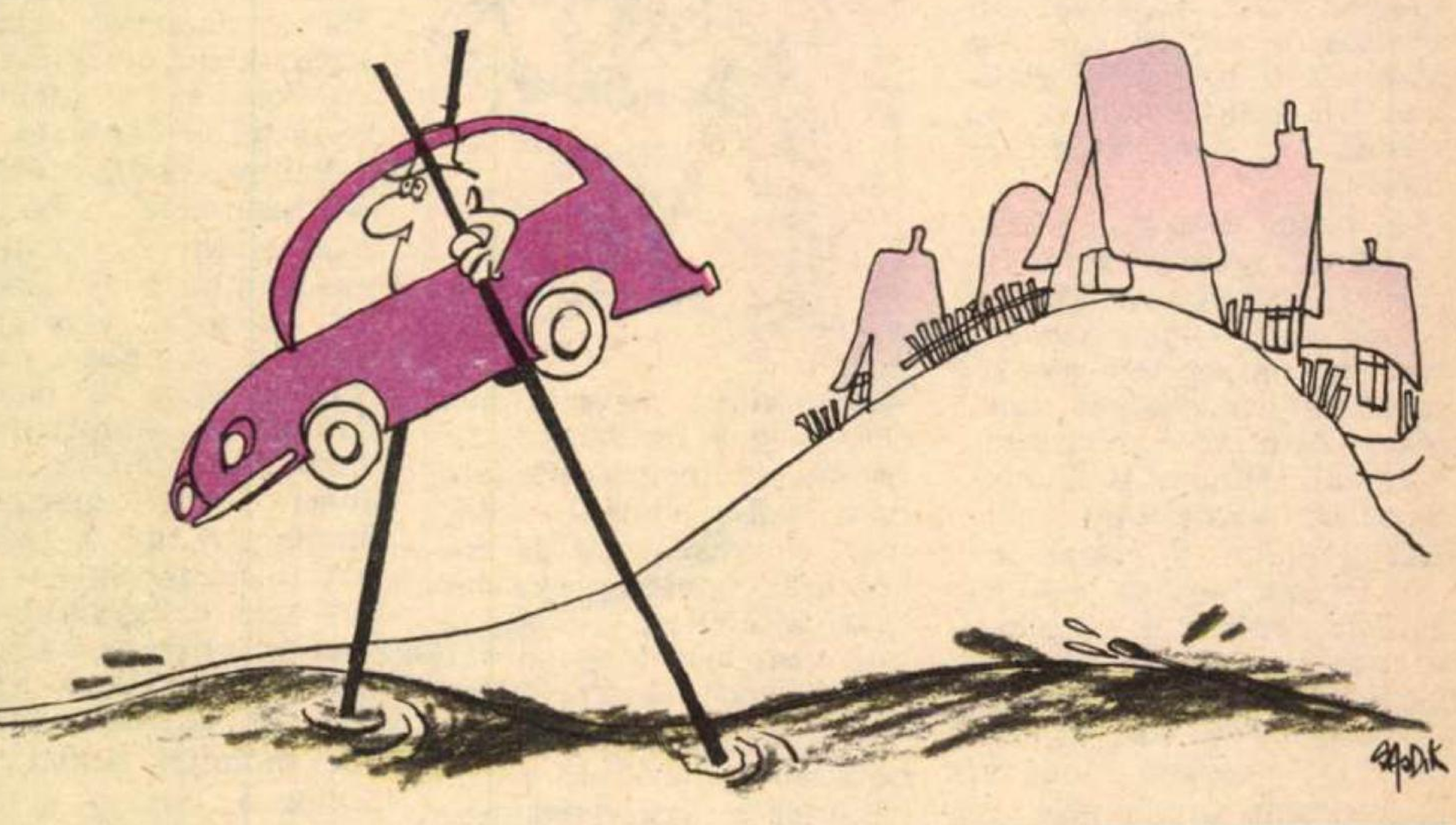
ELSŐSEGÉLY

Ha nem fullad bele, kimentem . . .

FALU VÉGE

Sajdik Ferenc rajza

Ketten beszélünk

— *Hol fázott meg ilyen átkozottul?*

— *Teljes egy órát üldögéltem a Stefánia út egyik padján, négytől ötig, tegnap délután.*

— *Ebben az észbontó hidegben? Maga bolond.*

— *Téved. Csak náthás vagyok.*

— *És mért ült azon a padon?*

— *Ha van türelme, elmesélem.*

— *Halljuk. Igazán kíváncsi vagyok rá.*

— *Harminc évvel ezelőtt szerelmes voltam egy szép kislányba.*

— *Ilyen messzire nyúlik vissza a dolog?*

— *Igen. A kislányt Jolánkának hívták. Imádtam. Ő is kedvelt engem. A ligetben randevúztunk, a Vajdahunyad vára mögött egy padon. Minden a legnagyobb rendben lett volna, ha Jolánka nem tartozott volna az úgynevezett megbízhatatlan lányok közé. Sohasem volt pontos. Hol egy félórát késett, hol másfelet. Olykor meg egyszerűen nem jött. Emiatt állandóan civakodtunk.*

— *Értem. De mért ült tegnap délután a padon?*

— *Várjon. Egyszer, amikor Jolánka pontatlansága már az idegbaj szélére sodort, azt mondtam neki: „Kisanyám! Nekem mindegy, hogy mikor találkozunk, de légy pontos! Én abba is beletörődöm, ha azt mondod, hogy találkozzunk ezerkilencszázhatvannyolc január tizenötödikén délután négykor, de akkor jöjj el pontosan, mert beleőrülök az állandó várakozásba." Ezt mondtam én akkor ezerkilencszázharmincnyolcban. Ezen megsértődött, képzelje.*

— *Hallatlan. És?*

— *És azt mondta, rendben van, akkor hát itt a padon ezerkilencszázhatvannyolc január tizenötödikén négy órakor. És faképnél hagyott. Így ért véget a szerelmünk.*

— *És maga tegnap délután kiült a padra. Mondom, hogy bolond.*

— *Nem tehettem egyebet. Hiszen ebben egyeztünk meg s ha én a pontosságra oktattam, illő volt, hogy magam is az legyek.*

— *Node harminc év után! Hallott róla valamit azóta?*

— *Eleinte igen. Egy fogorvos kezdett udvarolni neki, ahhoz ment feleségül. Később elköltöztek valahová Derecskére, de nem éltek boldogan, mert elvált a férjétől és nőül ment egy késdobálóhoz, akivel bejárták az egész világot. Utoljára egy anzikszlapot kaptam tőle Trinidadból, ahol nagy sikerük volt. Ennek már vagy huszonöt éve. Azóta semmit sem hallottam róla.*

— *És maga mégis kiült a padra tegnap délután négykor.*

— *Mit tehettem volna? Jolánka nem mondta le a randevút. Én meg nyilvántartottam a dátumot. Minden új naptáramba bevezettem azóta is. Idén nagy örömmel láttam, hogy elérkezett a megbeszélt esztendő.*

— *És kiült a padra.*

— *Igen. Hogy nézett volna ki, hogy ő eljön végre pontosan, akkor meg én nem vagyok ott?*

— *De huszonöt év alatt mennyi minden történhetett Jolánkával! És arra nem gondolt, hogy a szép kislány mennyire megváltozhatott azóta? Ha egyáltalán él még.*

— *Kiderült, hogy él és nem változott meg.*

— *Eljött a randevúra?*

— *Nem. A boyvállalattal küldött egy cédulát, hogy nem jöhet, mert fodrászhoz kell mennie.*

(t.)

REND A LELKE MINDENNEK

– Jövőre festetünk!

HIRDESSÜNK MINDENT CSINOS NŐKKEL!

Balázs-Piri Balázs rajza

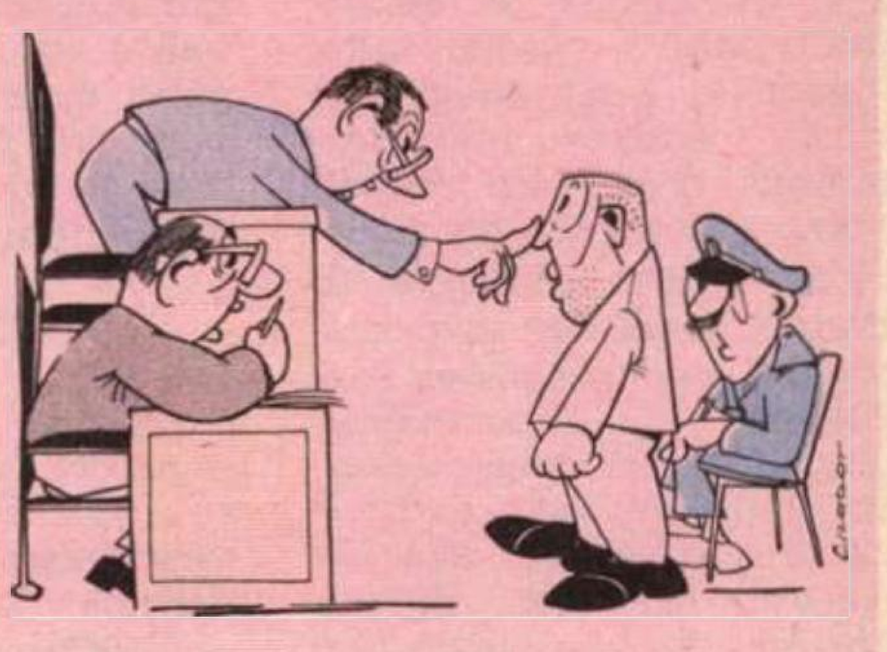

– Bocsánat, kisasszony, de magát a jó isten is folttisztító reklámnak teremtette...

TÖBBET ÉSSZEL...

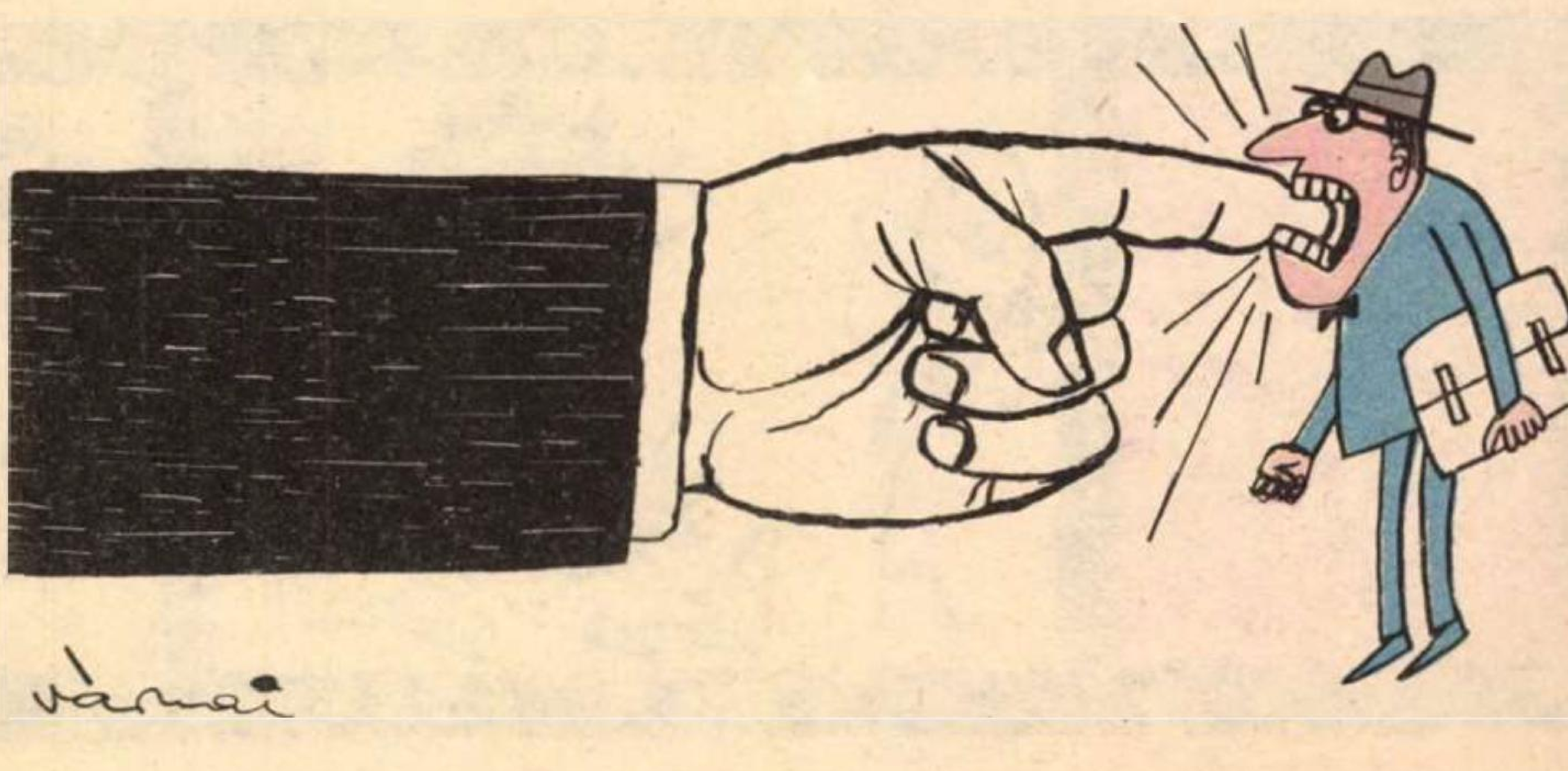

KIHALLGATÁS KÖZBEN

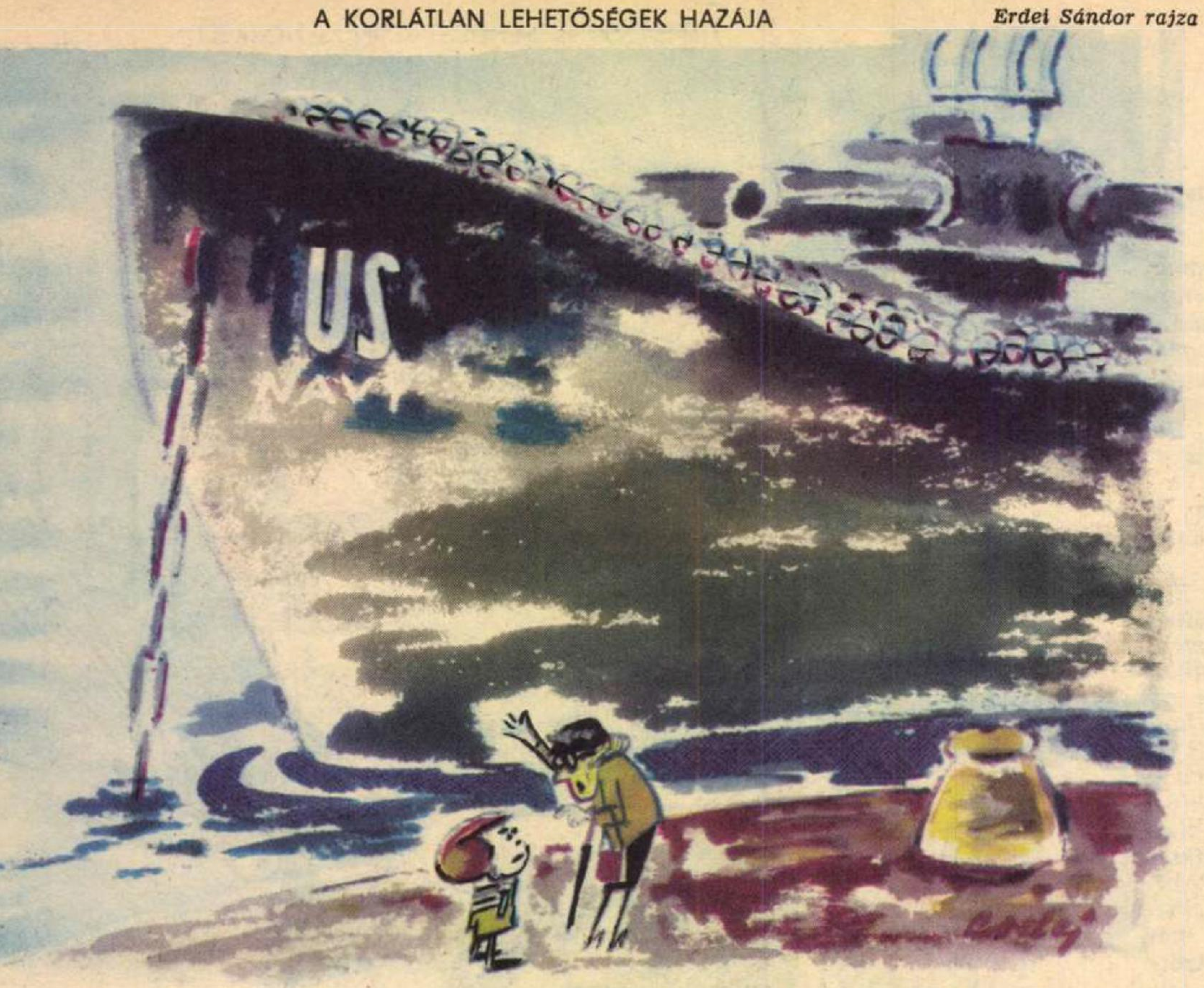
– Puha az orra, nem mond igazat!

LAZADÁS

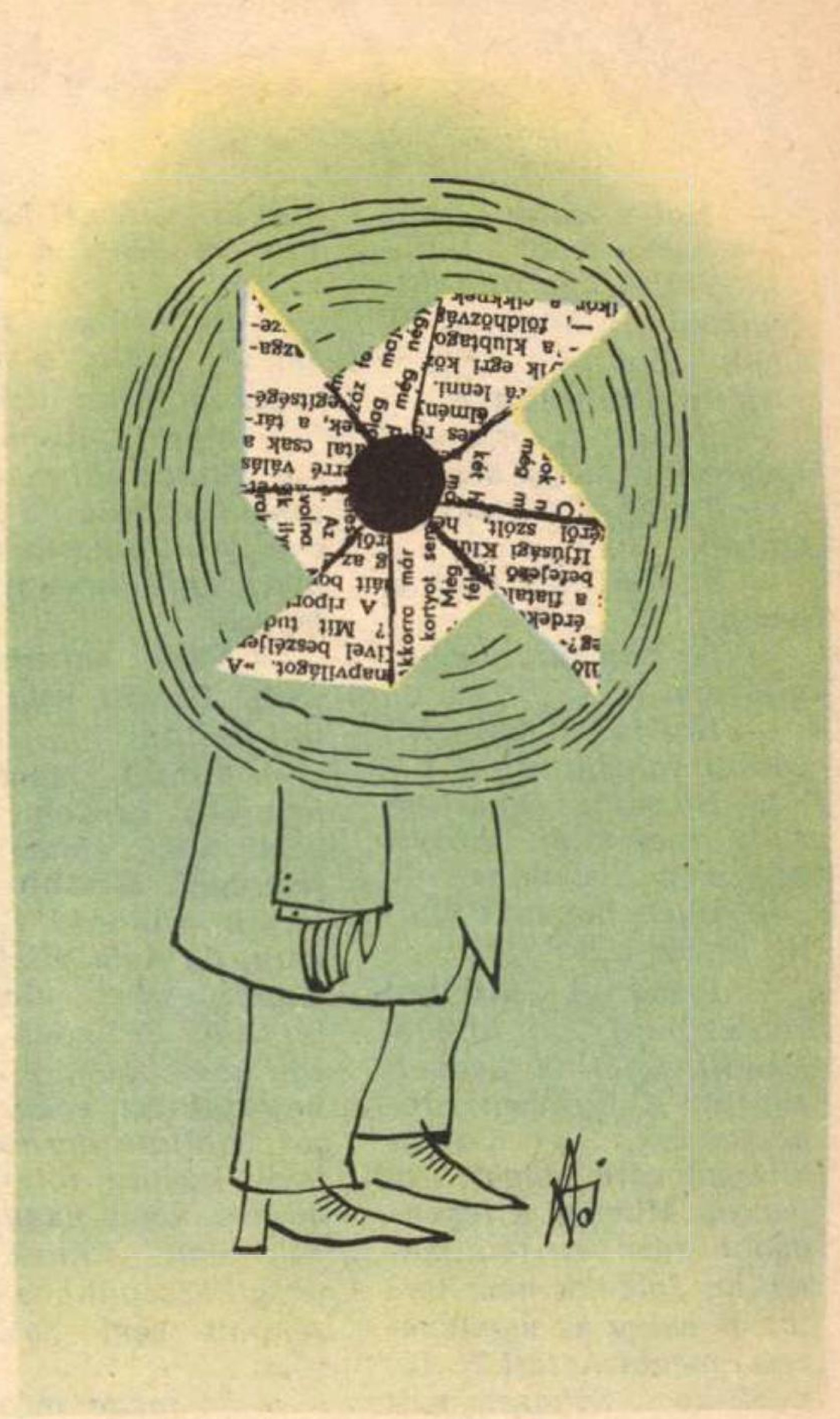
A KORLÁTLAN LEHETŐSÉGEK HAZÁJA

Erdei Sándor rajza

– Ha nagy leszel, kis Tommy, te is világot láthatsz!...

A HELYEZKEDŐ

Rejtélyes ügy

— Kartársaim! Bizonyos jelek arra engednek következtetni, hogy több idegen hatalom meg akarja szerezni timsó-készítményünk titkos vegyi képletét. Azt hiszem felesleges hangsúlyoznom, hogy napjainkban az ipari kémek a legkörmönfontabb eszközökkel dolgoznak, hogy megkaparintsák értékes szabadalmainkat. Felhívom figyelmüket a legnagyobb éberségre! Semmi fecsegés és semmi ismerkedés eszpresszókban, bronzvörös és platinaszőke démonokkal! Könnyen lehet, hogy szerelmet színlelve, csak a timsó gyártási eljárását akarják kiszedni önökből. Egyébként magam is megtettem minden óvintézkedést. A timsó receptje gyárunk páncélszekrényében fekszik. A teremhez fotocellás ajtó vezet, ha illetéktelen kezek nyúlnak hozzá, azonnal riasztja az őrséget. Tehát még egyszer felhívom figyelmüket a legnagyobb óvatosságra. Mához két hónapra 13 óra 4 perckor ugyanitt találkozunk, s akkor eldöntjük, hogy szükség van-e még ennél is szigorúbb óvintézkedésre — fejezte be felszólalását Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár vezetője.

*

Az óra pontosan 13 óra 4 percet mutatott. A Timsó- és Robbanómotorgyár vezetősége ismét együtt ült. Stirpák idegesen szívta a cigarettáját, s amikor beszélni kezdett, hangja elcsuklott az izgalomtól.

— Kartársak! Őszinte leszek. Félek. Az elmúlt két hónap alatt kísérlet sem történt, hogy idegen ügynökök megszerezzék készítményünk leírását. Emögött valami ördögi cselt gyanítok. Minden hájjal megkent, pénzért bármire képes alakokkal van dolgunk.

De egy kis furfangért mi sem megyünk a szomszédba. Szíveskedjenek a kartársak vendéglőkben, zenés szórakozóhelyeken, a pályaudvarok várótermeiben terjeszteni, hogy elveszett a páncélszekrényünk kulcsa. A timsó titkos receptje jelenleg könnyen megszerezhető. Előre is köszönöm szíves fecsegésüket. Mára végeztünk. Találkozó: mához két hónapra, 9 óra 1 perckor ugyanitt.

*

— Kartársaim! Ismét elmúlott két hónap. Semmiféle jel nem mutat arra, hogy ellenséges ipari kémek érdeklődnének termékünk iránt. Az ügy felette rejtélyessé vált. Elhatároztam, hogy a következő hirdetést fogjuk feladni a napilapokban, sőt, közérdekű közleményként a rádióban is felolvastatjuk:

A Timsó- és Robbanómotorgyár timsókészítményének titka a nagybecsű érdeklődők rendelkezésére áll. Szabad belépés a gyár egész területére. A páncélszekrény éjjel-nappal nyitva. Mikrofényképezőgép a portásnál 2 Ft használati díjért kapható. Ételek, italok mérsékelt áron. Ipari kémeknek 20% kedvezmény. Soha vissza nem térő alkalom!

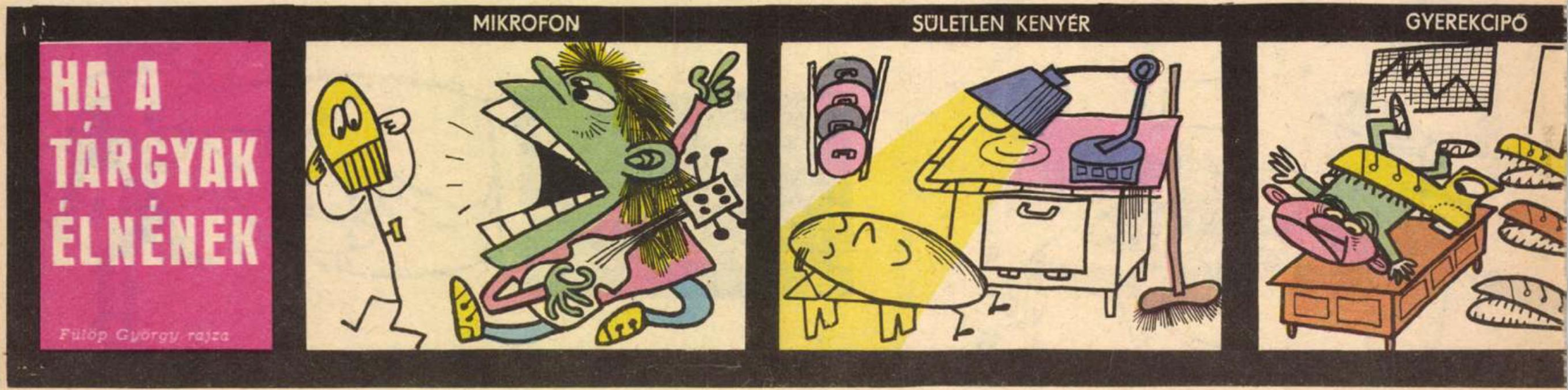
Kartársaim! Tehát az akciót beindítjuk. Találkozunk két hónap múltán ugyanitt az éjfélt követő 20-adik másodpercben.

*

A nagy faliória tizenkettőt kongatott. A gyár tárgyalóterme üresen állt, de a következő húsz másodpercben már mindenki a helyén ült.

— Sajnos, teljes csőd! — legyintett csüggedten Stirpák. Timsókészítményünk titkos gyártási eljárása iránt mind a mai napig a kutya se érdeklődött. Mi következik mindebből, kartársak? Sajnos, baj van termékünk minőségével. A jövőben erre fektessük a fő hangsúlyt! — zárta be az ülést rosszkedvűen Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár balsorsú vezetője.

Galambos Szilveszter

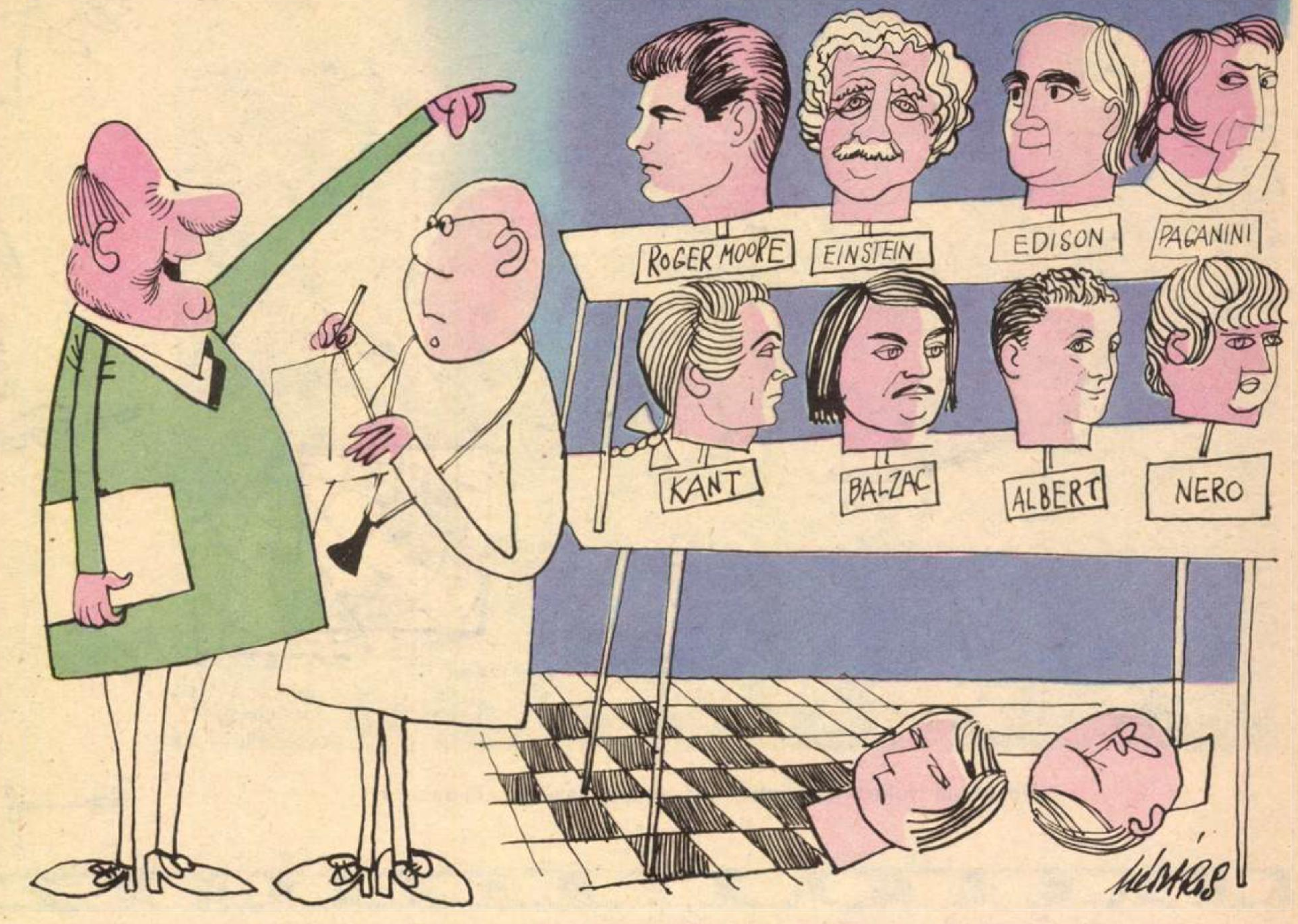
Szalon vers

Szerény hír a többi között:
virágszalon nyílt . . .
Vérnyomásom is felszökött
olvasván e hírt,
mert én ebből többet értek,
mit felfoghat más:
kezdet nélkül – ez az élet! –
nincsen folytatás.
Mi volt előbb, mi volt vajon?
Melyik szalon, ó?
Divatszalon? Kalapszalon?
Vagy tán a fotó?
Az autóért, tudván tudja
minden művelt úr,
egy szalonba vezet útja,
a tulaj: Merkur.
Folt és pecsét, elárulom,
nem bosszant többé,
e célra is van már szalon,
a Patyolaté.
S most e sorba, mely nem véges,
egy új szalon lép . . .
Így lesz népünk, nem kétséges,
szalonképes nép . . .

Böcz Sándor

KÉP A JÖVŐBŐL

Mészáros András rajza

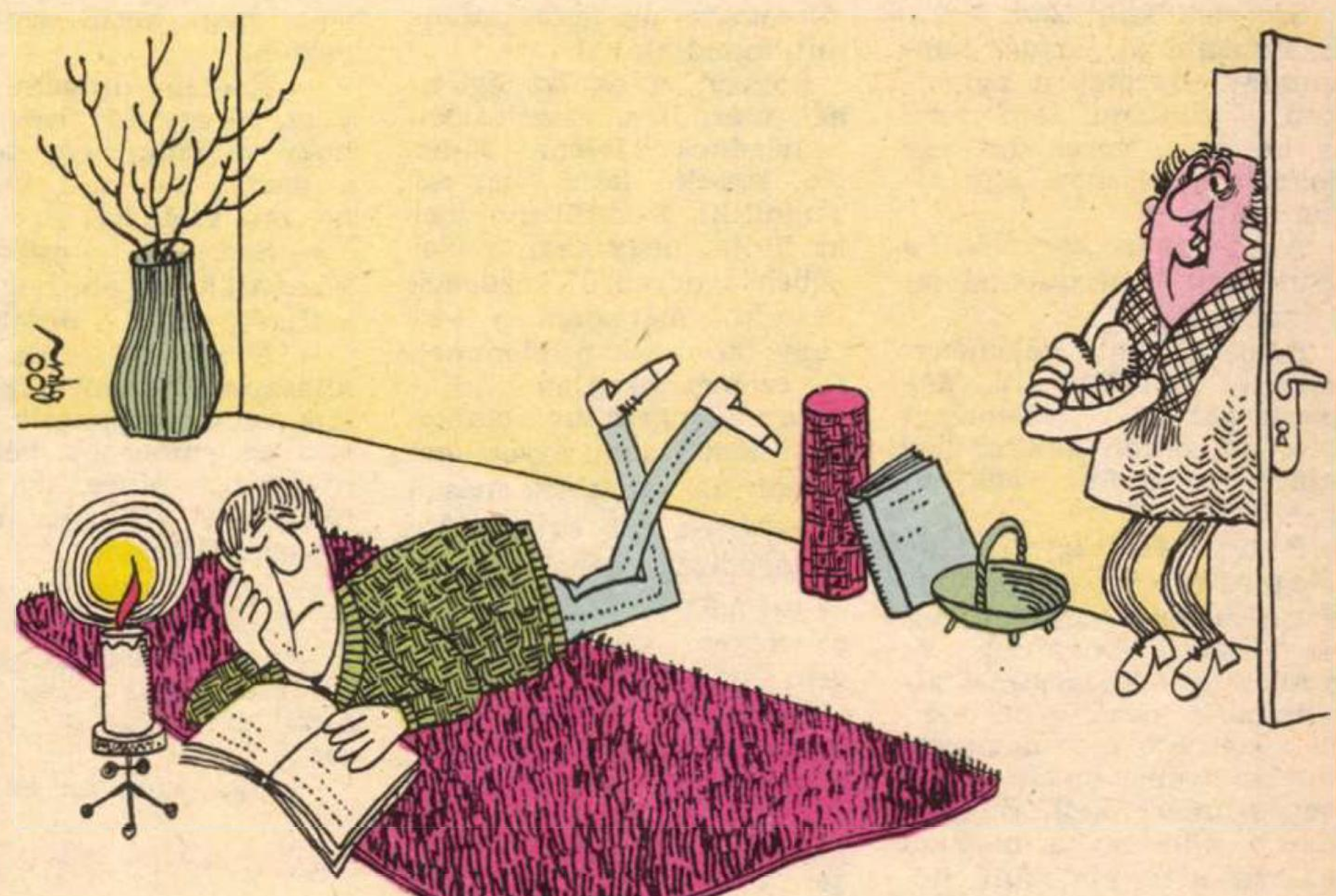

– Szeretném kicseréltetni a fejemet egy Roger Moore–Einstein kombinációra.

HAMUPIPŐKE

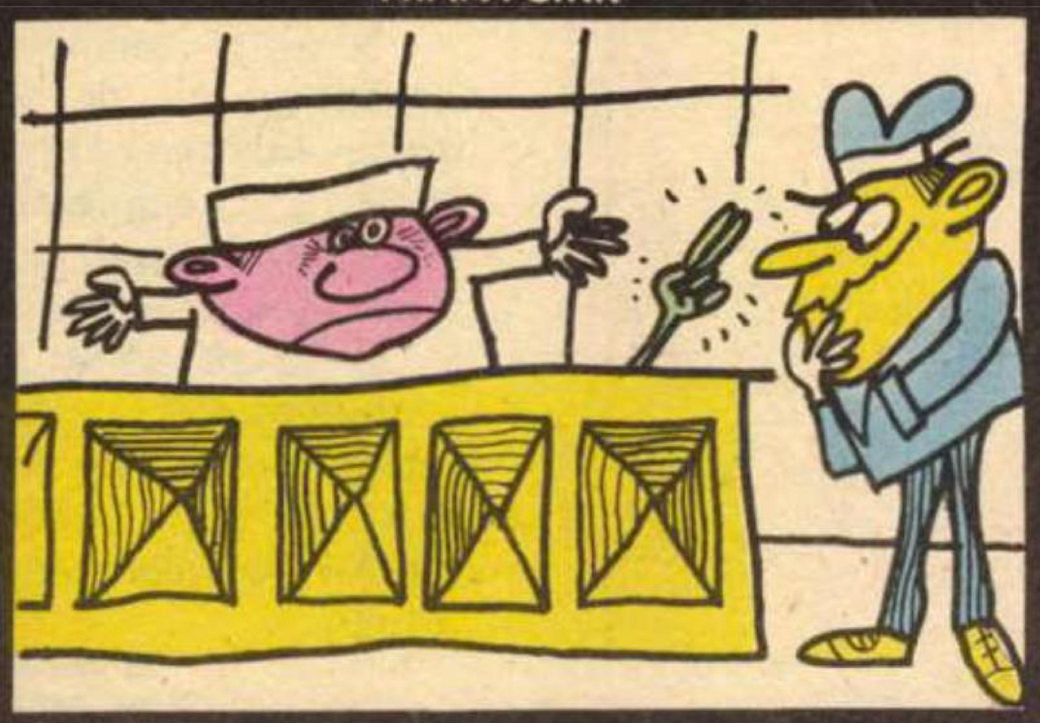

MODERN LAKÁSMŰVÉSZET

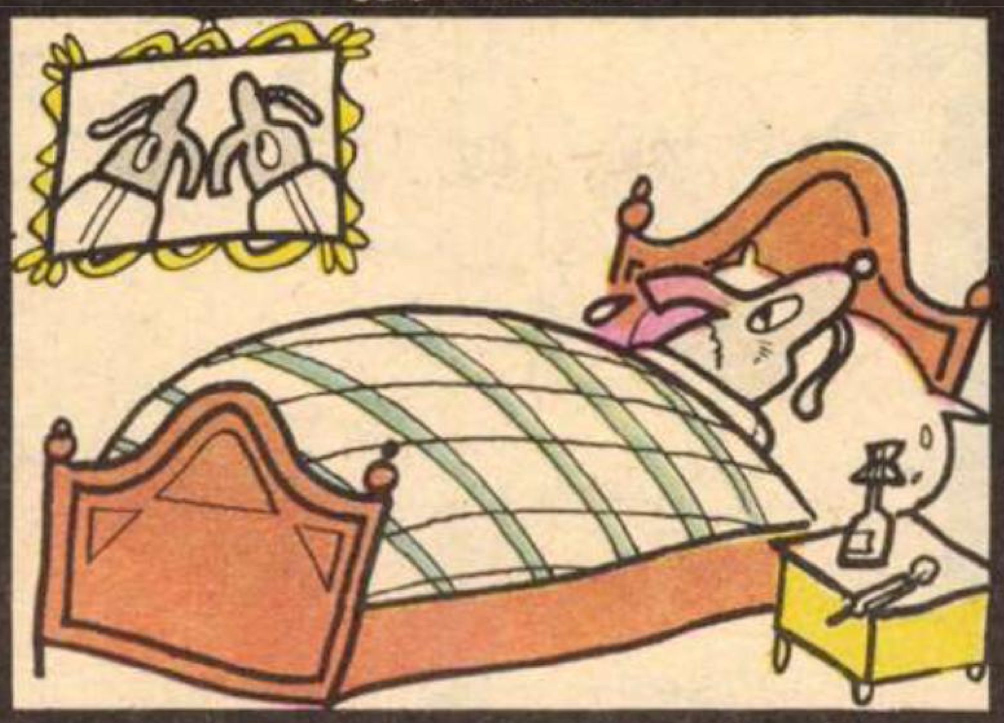
– Te jó isten, a végrehajtó járt nálatok?

HIÁNYCIKK

SZÓDÁSÜVEG

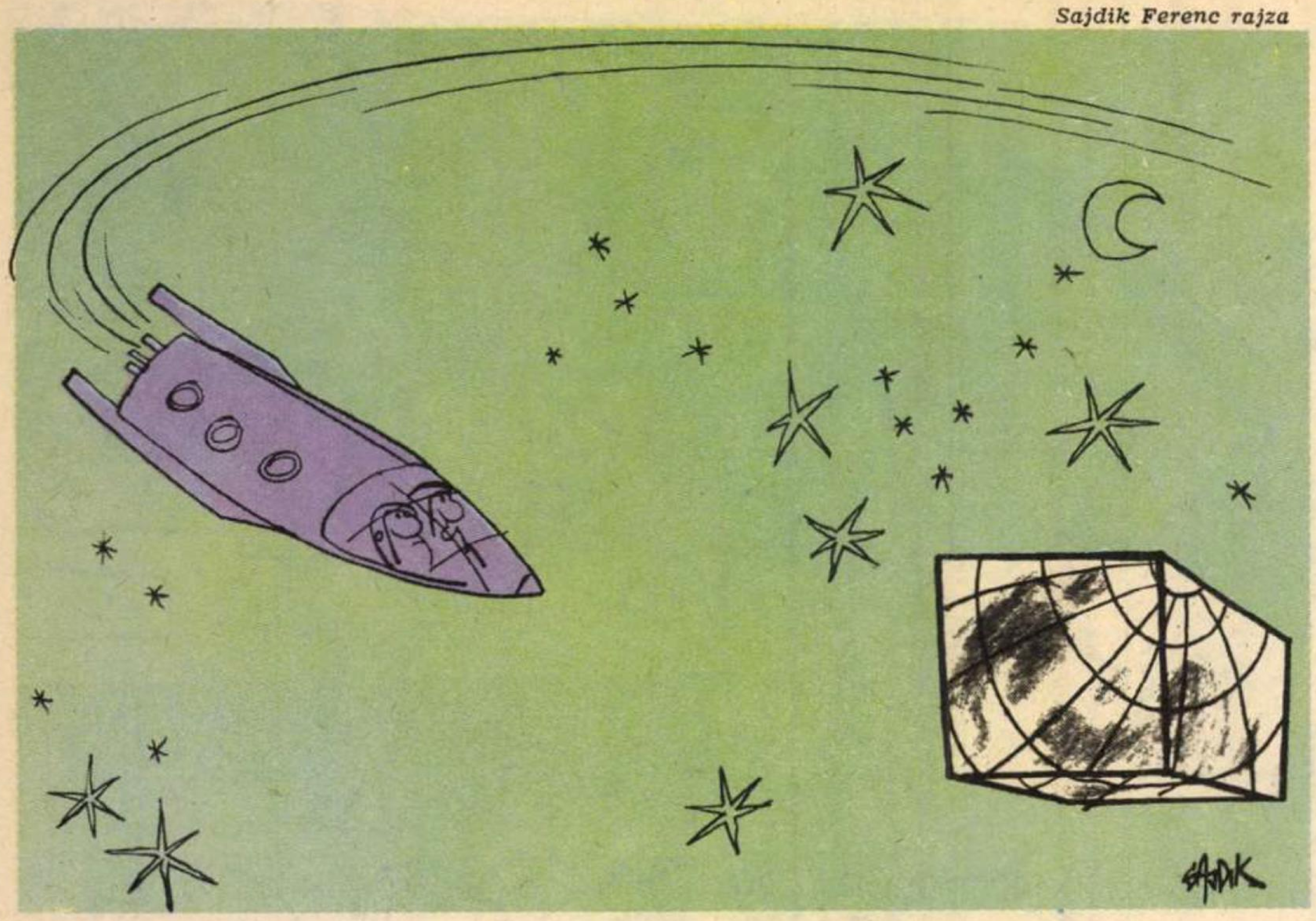

FŰTŐTEST

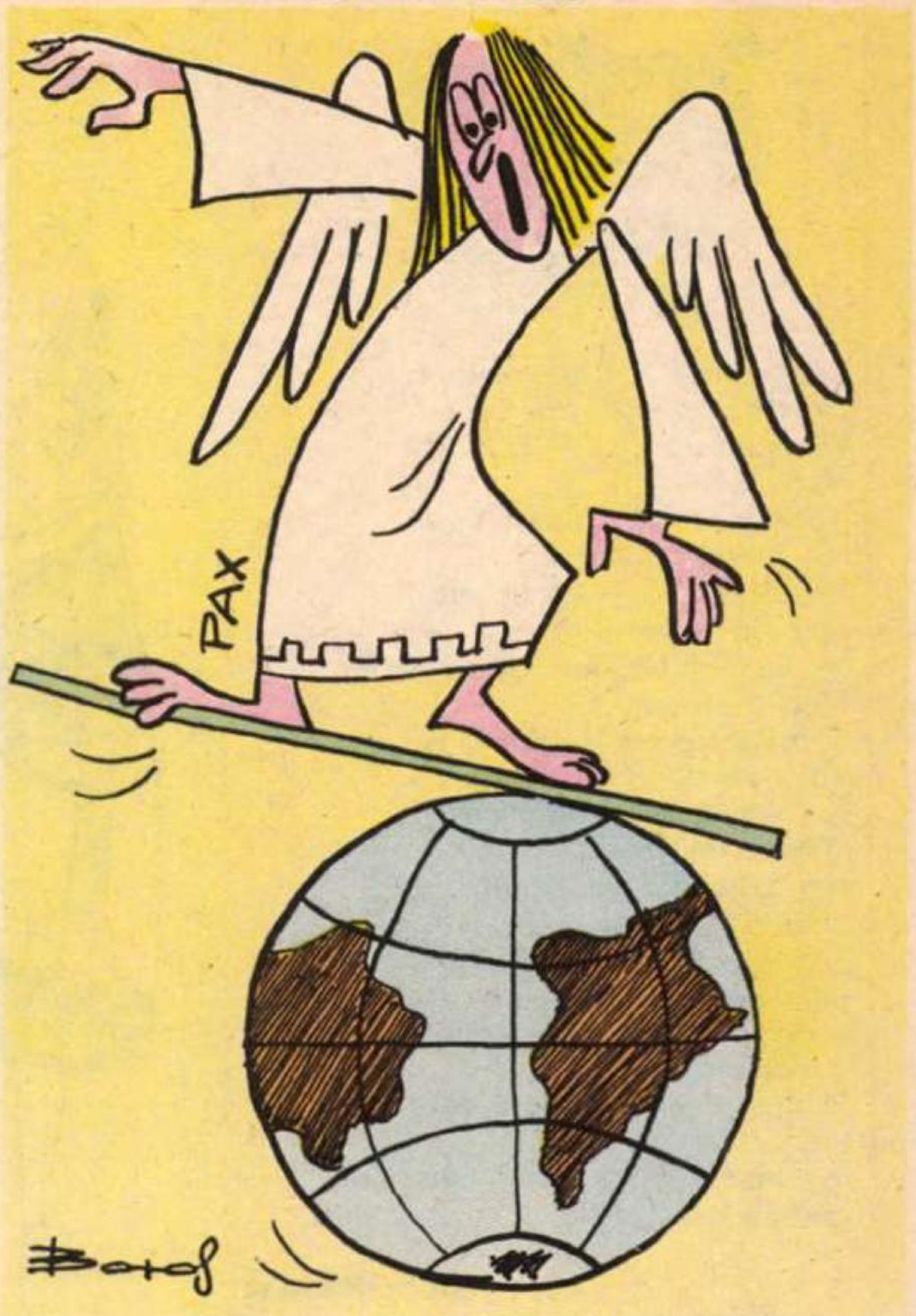
HOSSZÚ ÚT

Sajdik Ferenc rajza

– Hallottam valami kísérletről rebesgetni, mielőtt elindultunk!

A NAGY ATTRAKCIÓ

nem tudom, mi a véleményem

Szeretek színházba járni. Szeretem a jó előadás hangulatát. Szeretek a szünetben gondtalanul ténferegni a büfében, verekedni egy feketéért, elszívni egy cigarettát.

Amit nem szeretek: a szünetben ismerősökkel találkozni.

Pontosabban: véleményt cserélni az előadásról. Még pontosabban: véleményt cserélni akkor, amikor még nincs semmiféle véleményem.

Pedig újfent így jártam. Megnéztem azt a darabot, azt a bizonyosat. Vége volt az első felvonásnak és amikor a feleségemmel kijöttem a nézőtérről, egyszerűen nem volt még semmiféle véleményem. Utóvégre miért kell, hogy a darab alig egyharmadánál nekem már kialakult ítéletem legyen egy színdarabról? Talán a Szeptember végén zsenialitását már ott meg lehet állapítani, hogy „hó takará el a bérci tetőt"... vagy ha a Laokoon csoportból csak egy tagot látok, nekem már tudnom kell, hogy remekmű? Jó, rendben van, a Milói Vénusz kar nélkül is gyönyörű, de vajon ugyanilyen véleménnyel lennénk róla, ha csak a karok maradtak volna meg?

No, mindegy... egyszóval vége volt az első felvonásnak és sétálgatni kezdtünk az előcsarnokban. (Piciny fohászokat rebesgettem az ég felé: Édes jó istenkém, add, hogy ne találkozzam ismerőssel, add, hogy ne találkozzam olyan ismerőssel, akinek a darabról nyilatkoznom kell... Add, hogy addig ne találkozzam, amíg nem tudom, mit mondjak...)

Rosszul állok az égieknél, mert lám, vésztjóslóan közelednek felém X-ék. No tessék, kész vagyok! Tudniillik X-ékről mindenki tudja, hogy azon melegében a darabról kezdenek beszélni, méghozzá a legnagyobb szakértelemmel. De ez még hagyján... Hanem X agresszív ember, vele nem szabad egyet nem érteni, ha valakinek más a véleménye, azt egy-kettőre lemaradizza, néha még le is marházza. Márpedig erre nekem semmi szükségem nincs, akkor sem, ha történetesen tényleg nem értek vele egyet, de most nyugodtan egyetérthetek vele, nem kerül semmibe nekem.

— Édesem, drágám, szervusz, öreg fiú, csókolom, hogy vagytok, hogy tetszik a darab, no, mit szóltok, no, mit szóltok?

— Szervusz, csókolom, köszönjük szépen, hogy mit szólunk? hát... érdekes.

— Érdekes?... Ez nem álláspont! Valami vagy tetszik vagy nem tetszik, vagy van az embernek véleménye vagy nincs, ha van, akkor ki vele, ha nincs, akkor hallgasson...

— Kérlek szépen, akkor én inkább hallgatok...

— De minek hallgatnál, azt csak te is érzed, hogy átcsillan rajta a költőiség...

— Úgy van, ez az! Átcsillan rajta a költőiség... Pontosan így gondoltam én is. Minden ízében modern.

— Zöldeket beszélsz. Nincs ebben semmi modern, ennél százszor modernebbeket csinál Ionesco meg Beckett, inkább az illik rá, hogy varázslatos...

— Köszönöm, barátom, kimondtad helyettem: varázslatos, valóban az, mint egy kis mesejáték...

— Látod, ez tévedés! Szó sincs mesejátékról. Csak a kispolgár érzi mesejátéknak. Ez játék a valósággal, játék az emberi kétarcúsággal...

Csingilingi! (Köszönöm ügyelő úr, ügyelő kartárs, ügyelő elvtárs, szerelmem, megváltóm.)

— Szóltál?

— Nem hallod, csöngettek? Majd folytatjuk...

Előadás után hazafelé kettesben.

— No, mit szólsz X-hez? Egy kurta kis felvonás, és már helyére tudja tenni a darabot, véleménye van róla, mi több, komplett esztétikai kiselőadásra is futja neki.

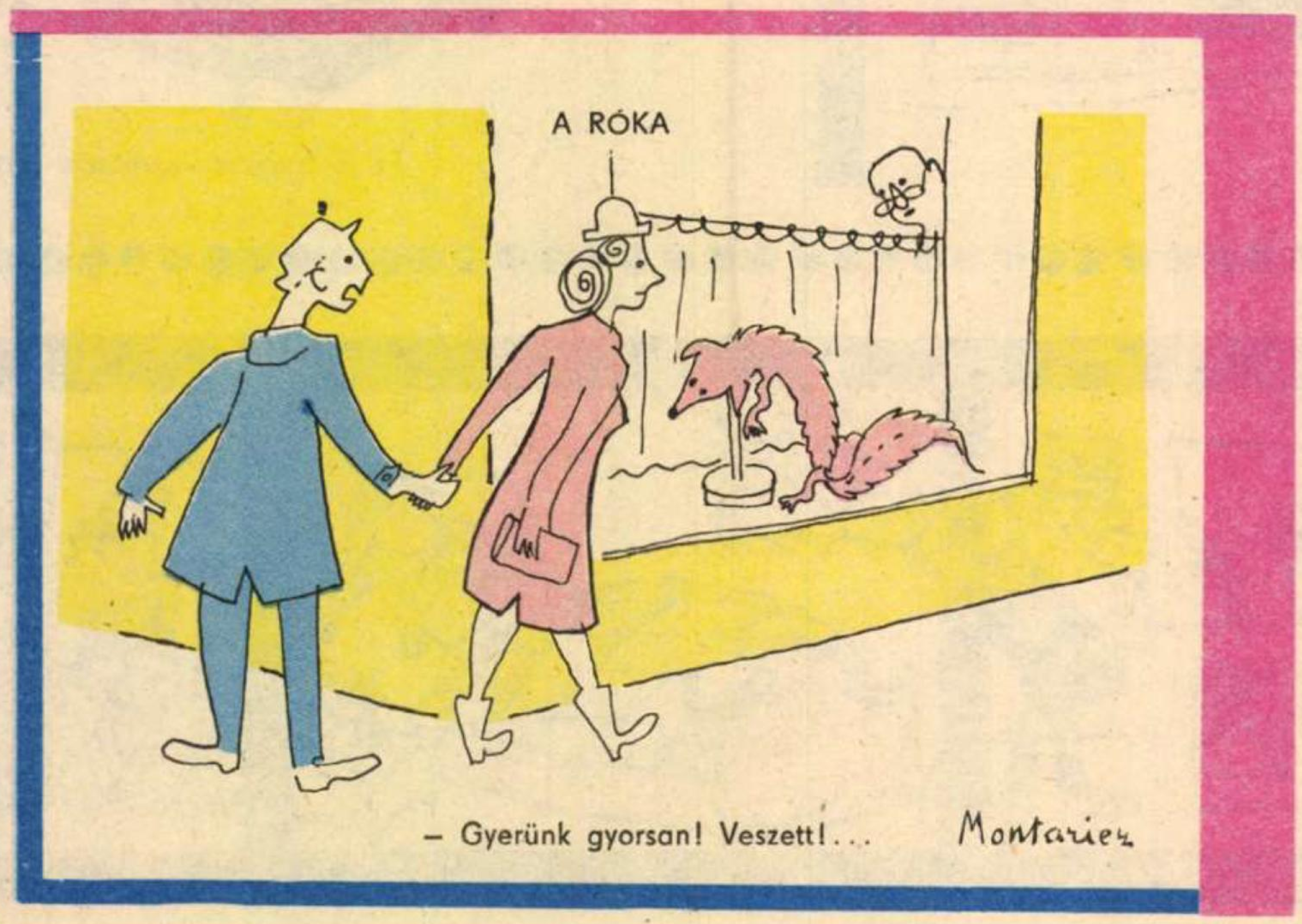
Az ágyban. A feleségem:

— Hallgasd csak... Mit ír a kritika a tegnapi lapban erről a darabról: Átcsillan rajta a költőiség... Nincs ebben semmi modern... Ennél modernebbeket csinál Beckett meg Ionesco... Csak a kispolgár érzi mesejátéknak... Varázslatos. Mondd csak, ezt a kritikát X írta?

— Nem, ezt a kritikát X olvasta. Tanulság, szívem: máskor ne előadás után, hanem előtt olvasd el a kritikát... Jó éjszakát!

Novobáczky Sándor

A RÓKA

— Gyerünk gyorsan! Veszett!...

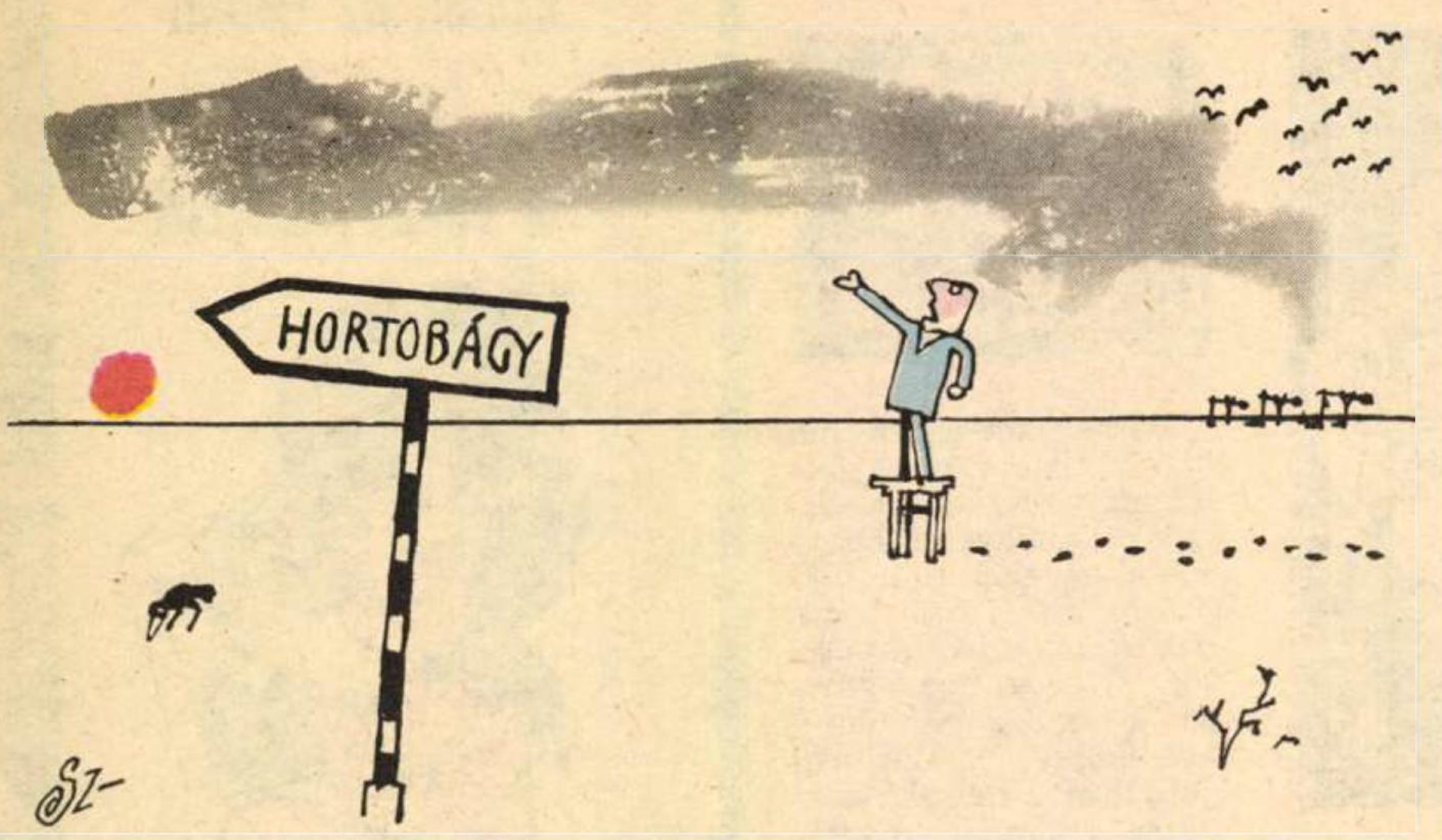
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Hivatkozva a Fővárosi Tanács Elnöki Hivatalához küldött F/216. sz. átiratukra, a következőket hozom szíves tudomásukra: Tóth J. Margit, Budapest, XI., Karinthy F. u. 4. szám alatti lakosnak igaza van, mert a műegyetemi alsó rakparton levő építmény használaton kívüli, eltakarja az útszűkületet előidéző vasbetonpillért. Az építmény lebontására felkértem a XI. kerületi Tanács V. B. építési és közlekedési osztályát.

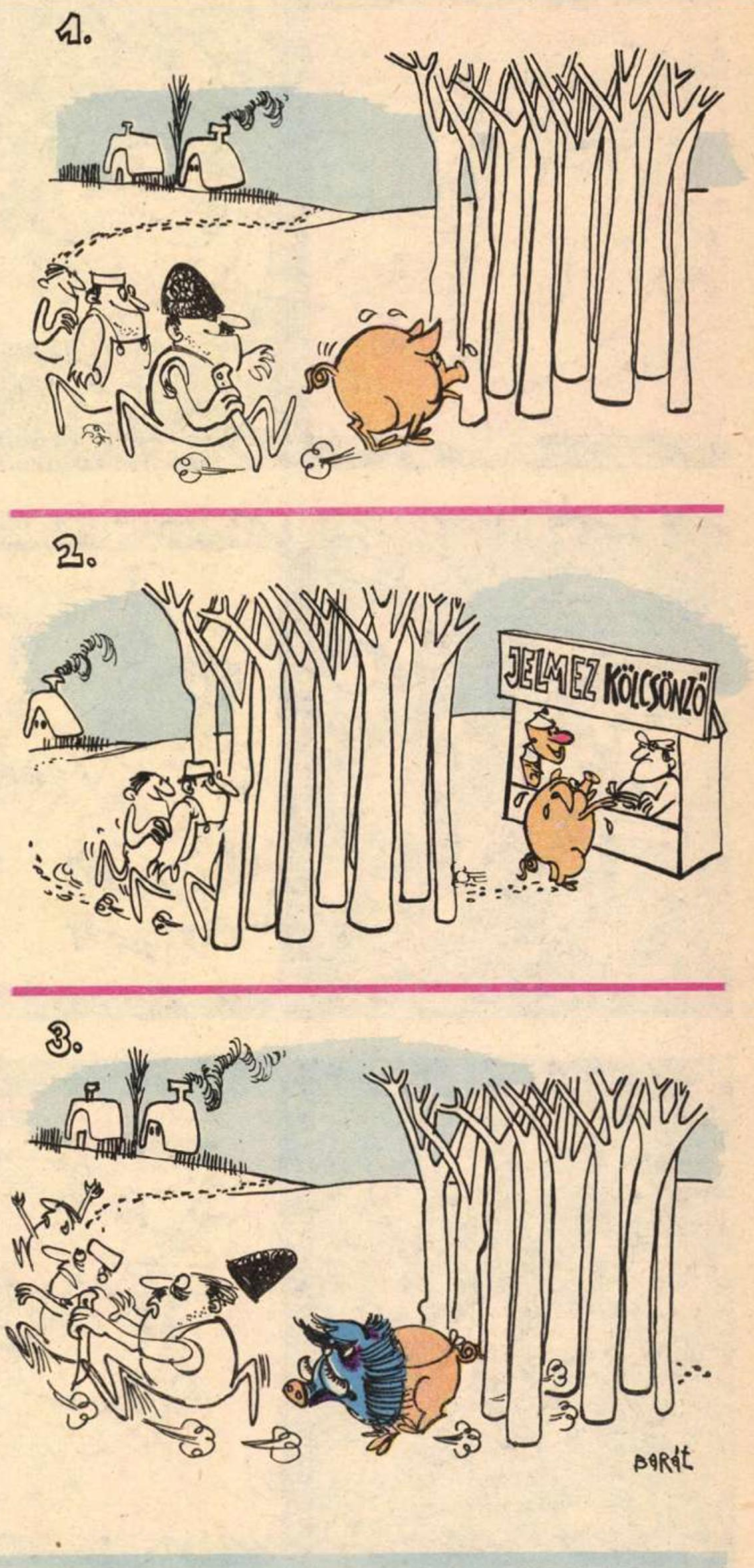
Mérei Ferenc
főm. csop. vez.

MAGYAR HYDE PARK

DISZNÓTORI SZTORI

Barát József rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LABDAJÁTÉK?

1967. szeptember 18-án a Rákóczi út 65. sz. alatt levő Lakberendezési Áruházban egy „BUDA" típusú rekamiét vásároltam 4310,— Ft-ért. Három hónapi használat után az egyébként praktikus és tetszetős rekamié huzatja azokon a helyeken, ahol a rendeltetésszerű használat folyamán nyomatékosan érintkezik a testfelülettel, teljesen kikopott. Ez által az eredetileg egyszínű rekamié rövid használat után két hatalmas fehér folttal gazdagodott.

Mivel a bútor vásárlásakor jótállási jegyet is kaptam, 1968. január 2-án felhívtam az azon feltüntetett javító vállalatok egyikét (Bpest, VIII., Baross u. 19.). Közölték, hogy ez a típusú rekamié a Fémbútor és Drótszövetgyár (XIV., Fogarasi út) terméke és hogy a vállalat nem kötött garanciális javításra szerződést a javító vállalatokkal. Ennek ellenére megígérték, hogy lakásomra küldenek egy szakembert a panasz jogosságának kivizsgálására. Egyben javasolták, hogy észrevételemet jelentsem az eladó boltnak.

Betértem tehát a fent említett Lakberendezési Áruházba, ahol arra hivatkoztak, hogy ők csak eladással vannak megbízva, minőségi reklamációval forduljak a gyártó vállalathoz.

Közben lakásomon felkeresett a Baross utcai javító vállalat szakembere, aki az észlelt hibát a következőkkel magyarázta:

A rekamié anyagába a megengedettnél több műanyagot kevertek, ezáltal az a test melegére elveszti rendeltetésszerű tulajdonságait.

A hiba okának ismeretében a gyártó vállalat Értékesítési Osztályához fordultam, ahol a következőket közölték: az általuk gyártott rekamiét a KERMI ellenőrzi és engedélyezi, a KERMI-t terheli a felelősség. Végezetül megjegyezték, hogy a szövet minőségének hibája egyébként sem az ő profiljuk.

Következő lépésként a KERMI-hez fordultam, ott nagyon kedvesen közölték a gyár véleménye nem helyes, igenis az ő kötelességük panaszom orvoslása, lépjek fel erélyesen náluk.

Visszatértem tehát a Fémbútor- és Drótszövetgyárba, ahonnan ismét a boltba irányítottak. A bolt a javítószolgálathoz utasított újólag. Ekkor kissé ingerülten előadtam eddigi körutam állomásait.

Megnyugtattak és kértek, hogy a leltár után fáradjak be ismét.

Kivártam a leltár végét és megnyugodva „befáradtam". Panaszomat jegyzőkönyvbe foglalták és azzal bocsátottak utamra, ha két héten belül nem történik semmi, ismét jelentkezzem.

Meddig folytatódhat egy ilyen labdajáték?

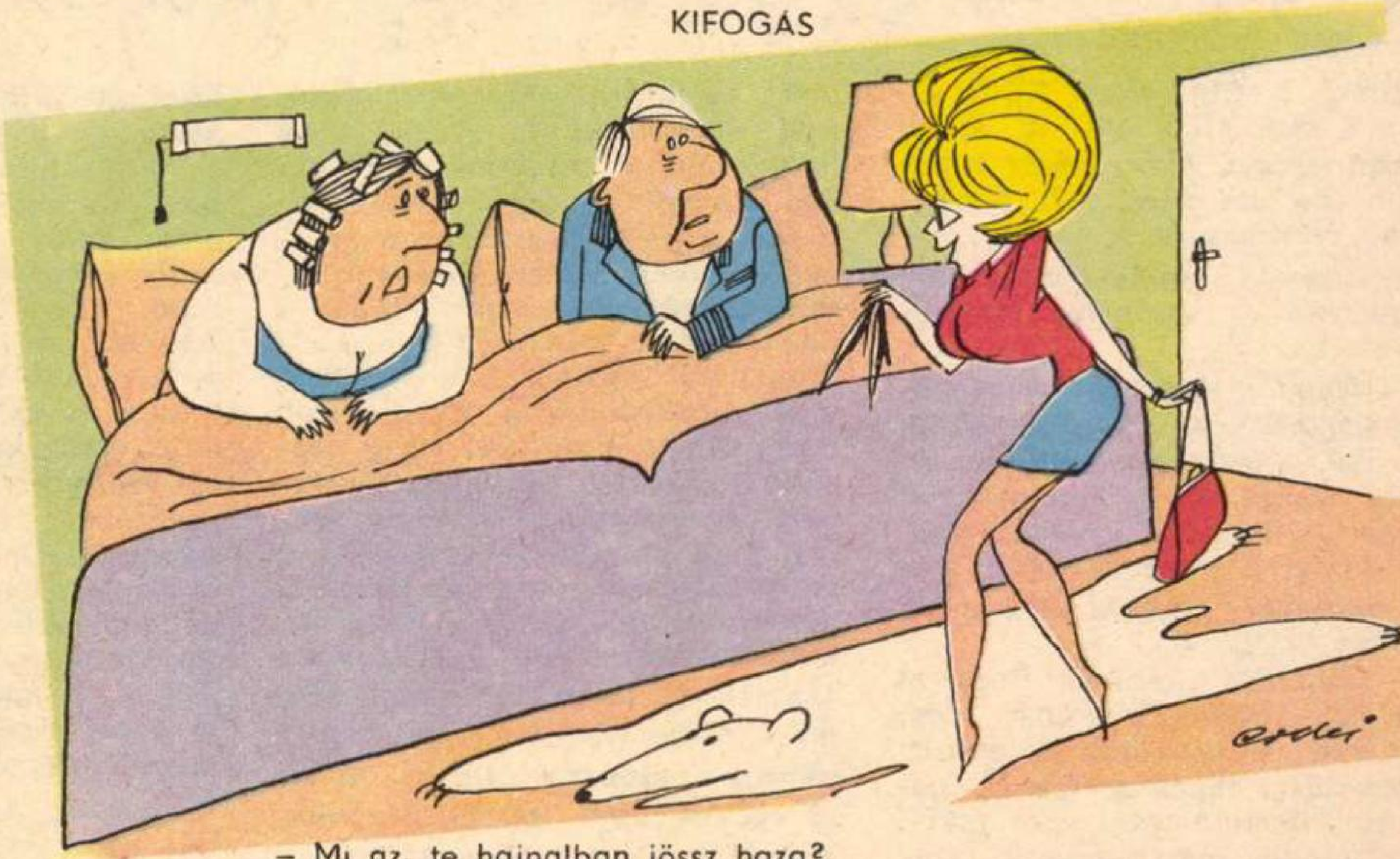
Drexler József
Budapest
I., Derék u. 5—7.

MEGSZOKÁS

– Tudod, azelőtt rendőrkutya volt! ...

KIFOGÁS

– Mi az, te hajnalban jössz haza?
– De mama, tudod, hogy ezen a héten délután van tanítás ...

KI MIBEN TUDÓS?

KICSONTOZOTT BEIGLIT A FOGYASZTÓKNAK!

Szinte hagyomány ma már nálunk, hogy az elfoglalt, dolgozó háziasszonyok kedvéért nagyüzemileg előállított mákos és diós beiglit hoznak forgalomba. A beiglik szezonja, mely nincs az ünnepi sütés idejéhez kötve, január végéig is eltart és aki mértékletes ember módjára nem ette csömörig az ünnepi süteményt, még hetekig élvezheti a diósok és mákosok örömét.

Milyen kár, hogy ez az öröm csak a mákos beiglinél zavartalan. Párjának, a diósnak nagyüzemi előállítását úgy látszik még nem sikerült megoldani. Pontosabban: nem tudják még kiküszöbölni a dióhéj jelenlétét az egyetemes töltelék-masszából. Az ember gyanútlanul rágja és egyszerre csak akkora dióhéjra harap, hogy kínjában karácsonyi csillagszórókat lát.

Az eset nem szórványos. Minden beigliben fellelhető néhány csonthéjdarab és olyankor vagy a dióhéj törik, vagy a fog.

Tehát, a magyar beiglifogyasztó közönség kérése dióhéjban: gondosabban készítsék ezt a hagyományos süteményt, így több örömet szereznek a fogyasztónak és kevesebb munkát a fogorvosnak.

(fülöp)

beszélgetés egy fennfentessel

Minap a Cimbalom Kávéházban összetalálkoztam a kövér Meszetnekivel, akihez már hosszabb idő óta nem volt szerencsém. Szerencsére ...

— Képzeld, ismét filmvonalon dolgozom! — újságolta ragyogó szemmel.

— Nagyon helyes! — mondtam szigorúan. — Akkor legalább elárulod, miért játszanak mostanában annyi, hogy finoman fejezzem ki magam, kevésbé sikerült filmet a pesti mozik?

Meszetneki arca hivatalos kifejezést öltött:

— Érdekes kérdés. Roppant érdekes kérdés. S habár nem pont ezen a területen dolgozom, a kedvedért igyekszem a bonyolult problémakomplexumot minél kimerítőbben megvilágítani. Először is itt van kérlek a verseny, amit kulturális síkon speciálisan kell értelmeznünk. Nem volna helyes, ha a művészet valamely ága a másik rovására terjeszkedhetne. A pesti mozik épp a gyengébb filmek széles körű forgalmazása révén hárítják el azt a vádat, hogy tisztességtelen konkurrenciát csinálnak a tévének, amely tudvalevőleg szintén sok rossz filmet mutat be. Vagy nézzünk egy másik vetületet. Az emberi szervezetnek rendkívül fontos, hogy minél többet legyen a szabadban. Az áporodott levegőjű mozik adminisztratív bezárása visszatetszést szülne. Így azonban a közönség látszólag önként nem jár moziba. Az unalmas filmek tömeges műsorra tűzése tehát közegészségügyi célból történik. Továbbá, hogy a magyar filmek még közelebb kerülhessenek a világszínvonalhoz, s ezáltal visszaszerezzék a hazai nézők megbecsülését, annak legkézenfekvőbb módja a világszínvonal csökkentése. Ezért is szükséges minél több ócska külföldi filmet vetítenünk. Azonkívül figyelemmel kell lennünk a főváros túlnépesedésére. Felelőtlenség volna az amúgy is csekély számú mozgóképszínház kapacitásának növelését erőltetni. A férőhelyek szaporodásával párhuzamosan és arányosan esetleg már az elkövetkező öt-tíz esztendőben sor kerülhet néhány jobb film megvásárlására. Vagyis aggodalomra semmi ok! Nos, a bonyolult problémakomplexumot sikerült elég kimerítően megvilágítanom?

— Igen. Amire végighallgattalak, egész kimerültem ...

Dalmáth Ferenc

KÖZEL-KELETI ESEMÉNYEK

Szűr-Szabó József rajza

pótolom a hiányt

Éppen a napokban olvastam valahol, hogy „a" humoristák, ezek az irodalom határán ólálkodó és témaszegénységükről nevezetes népi mulattatók főként a Patyolaton köszörülik bágyadt humorukat. Hirtelen rettenetes felismerés hasított belém. MÉG SOHASEM ÍRTAM A PATYOLATRÓL!

Felkerestem tehát az ENSZ védnöksége alatt működő Nemzetközi Patyolat Vállalatot, amely Genfben székel, s a világ minden részében vannak fiókjai. Alkalmam volt beszélgetést folytatni a vállalat vezérigazgatójával. Az illető szívesen állt rendelkezésemre, s ő maga is csodálkozott azon, hogy eddig még nem volt szerencséjük hozzám, amint azt alig észrevehető iróniával, mindamellett udvariasan megjegyezte.

— Sok humorista járt már nálunk — mondta mosolyogva —, mert a mi szerény intézményünk olyan, mint egy meleg otthon. Ha valaki végképpen kifogy minden mondanivalóból, mi tárt karokkal fogadjuk, s tőlünk még senki sem távozott üres kézzel. Járt már nálunk Rabelais, Swift, Anatole France, Mark Twain, Karinthy Frigyes, Csehov, Capek, sőt a múlt héten egy szemüveges amerikai is beugrott hozzánk, valami Art Buchwald nevezetű, s elpanaszolta, hogy már a könyökén jön ki a Johnson, annál még a Patyolat is jobb. Hát csak nézzen körül, uram! Ahogy mondani szokták, a téma a Patyolatban hever, csak fel kell emelkedni a szükségszerűség magasságába.

Körülnéztem a hatalmas üzemben, s végigjártam az egyes üzemegységeket. Mindenfelé gigászi gépek tisztítottak, s megállapíthattam, hogy herkulesi munkát végeznek. Az egyik teremben múlt-tisztítás folyt. Szennyes, piszkos múltjukat hozták be az emberek. A megfelelő gépek kivették a különböző foltokat, a sötét pontokat kifehérítették, a hátrányos tényeket kilúgozták, s a kedves vevők patyolatfehér múlttal távoztak.

Mint az üzemegység vezetője elmondta, történelemtudósok is gyakran keresik fel a vállalatot, hogy egy-egy történelmi személy emlékét megtisztítsák, kifényesítsék. Némelyiket ugyanis annyira besározták, hogy a dolgozóknak rendkívül nehéz dolguk van, de a tapasztalat azt mutatja, hogy nincs lehetetlenség, bár egy különleges, ún. nehéztisztító alosztály már hetek óta dolgozik Néro emlékén, s még mindig csak a sötétszürke árnyalatnál tartanak. Általában azonban a különféle piszkos alakoknak, mocskos frátereknek, szennyes csirkefogóknak nincs okuk panaszra, a Patyolat önmagát felülmúlva mossa őket fehérre, vagy legalábbis olyan szürkésfehérre, amely egy kis propagandával hófehérnek hitethető el.

Egy hatalmas gépekkel telt csarnokban a nemzetközi helyzetet mosták, kezelték a legkülönfélébb vegyszerekkel, de a verejtékező munkavezető panaszosan jelentette ki, hogy sajnos, a nemzetközi helyzet még mindig nem tiszta, s különösen a vérfoltok kivétele okoz nehézségeket. Az emberi géniusz csodálatos teljesítményekre képes, egyre újabb és újabb fegyverekkel gazdagítja a hadviselést, de a folttisztítás terén még súlyos lemaradások tátonganak.

Résztvevően bólogattam, majd további üzemrészeket kerestem fel. Láttam hosszúhajú férfiakat, akik tiszta művészettel a hónuk alatt boldogan mosolyogva hagyták el az épületet. Kant, a nagy filozófus elégedetten nézte a tiszta észt, amely most már alkalmas kritikára. Megnyugtató volt látni a vállalat munkájának eredményeként a tiszta jövedelmet, a tiszta nyereséget, a tiszta logikát, a tiszta égboltot és azokat a tiszta lappal induló embereket, kik joggal reménykednek abban, hogy az egyre nagyobb technikai felkészültséggel dolgozó vállalat lemossa a gyalázatot, amelyet a századok esetleg rákennek. Másutt aranymosás, nagymosás és agymosás folyt.

Ez a vállalat valóban minden munkát elvállal, nem riad vissza a legnehezebb feladatoktól sem. Rendkívül ritkán fordul elő, hogy valakit kénytelen visszautasítani. Amikor éppen el akartam hagyni az épületet, láttam, hogy egy ismert nemzetközi politikus lép az előcsarnokban a tisztítandó holmikat átvevő tisztviselőhöz, s közli vele, hogy a lelkiismeretét szeretné kitisztíttatni. A tisztviselő udvariasan közölte vele, hogy sajnos, nem vállalhatják, hiszen egyszer már megkísérelték, de a túlságosan nagy feszültség következtében eltört a legnagyobb gépük. Megígérte, hogy amint sikerül a kozmosz energiáját tisztítási célokra hasznosítani, örömmel elfogadják a szóban forgó szennyes darabot.

— Erről írjanak! — fordult hozzám a politikus méltatlankodva. — Ezt kell kifigurázni! Így dolgozik a Patyolat!

El is határoztam, hogy most már föltétlenül írok egy cikket a Patyolatról a személyes tapasztalatok és a felmerült panasz alapján, már csak azért is, mert nem akarom, hogy szűkebb munkaterületemen ujjal mutogassanak rám: „Egy ember, aki még nem írt a Patyolatról!"

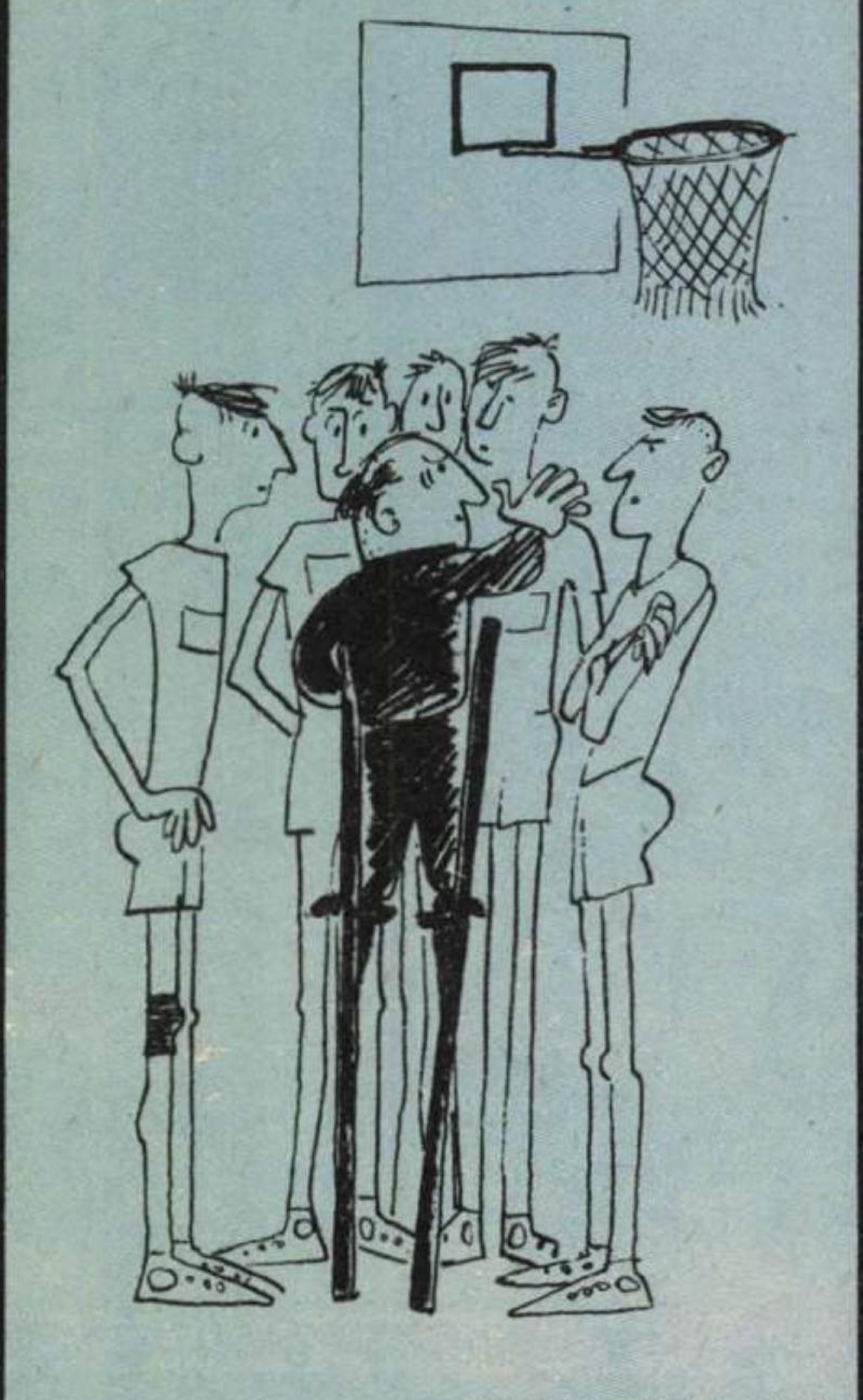
Feleki László

IMPORT HUMOR

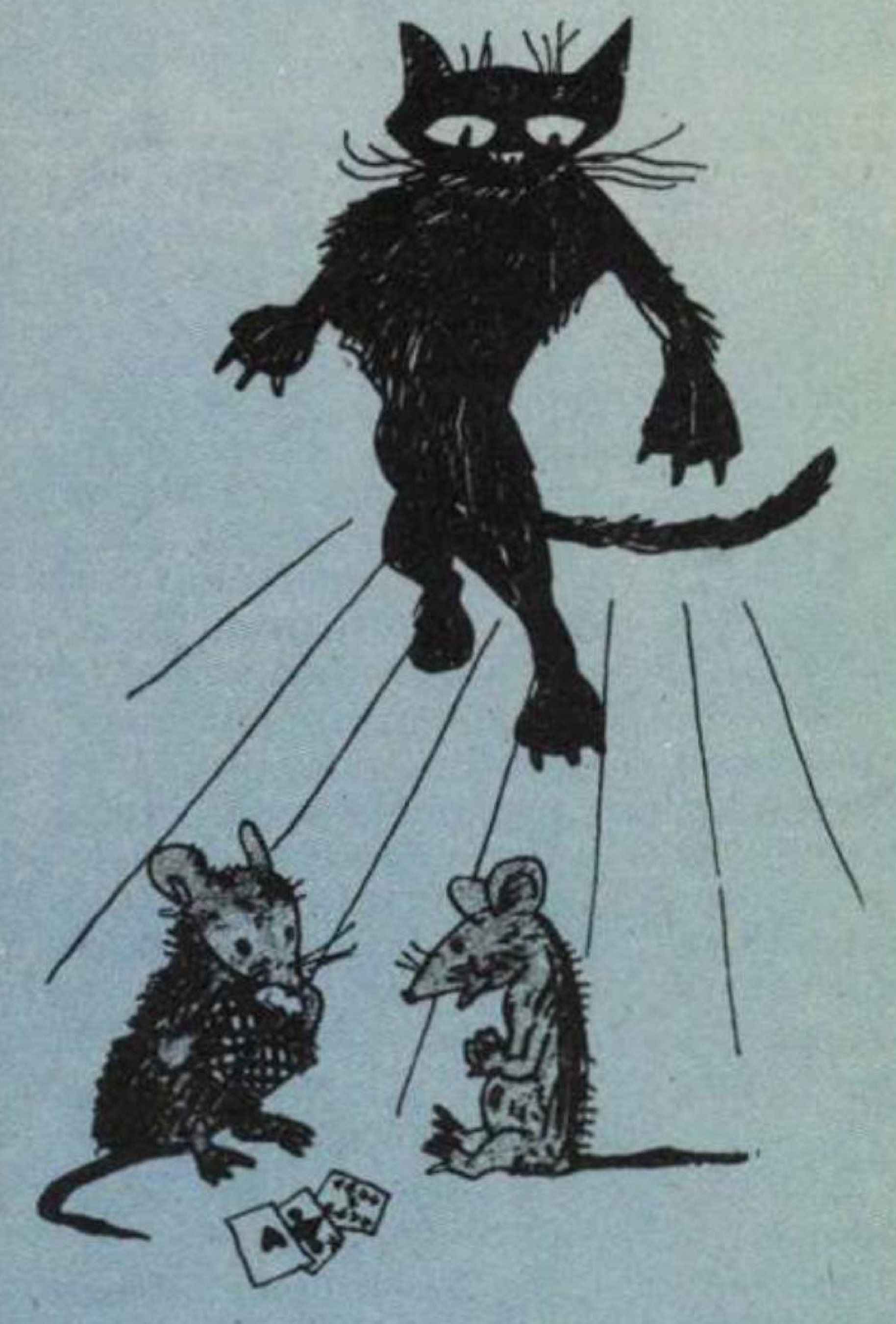
– Hé! Nem látja, hogy befelé nyílik?!...
(„Dikobraz", Prága)

AZ EDZŐ UTOLSÓ UTASÍTÁSA

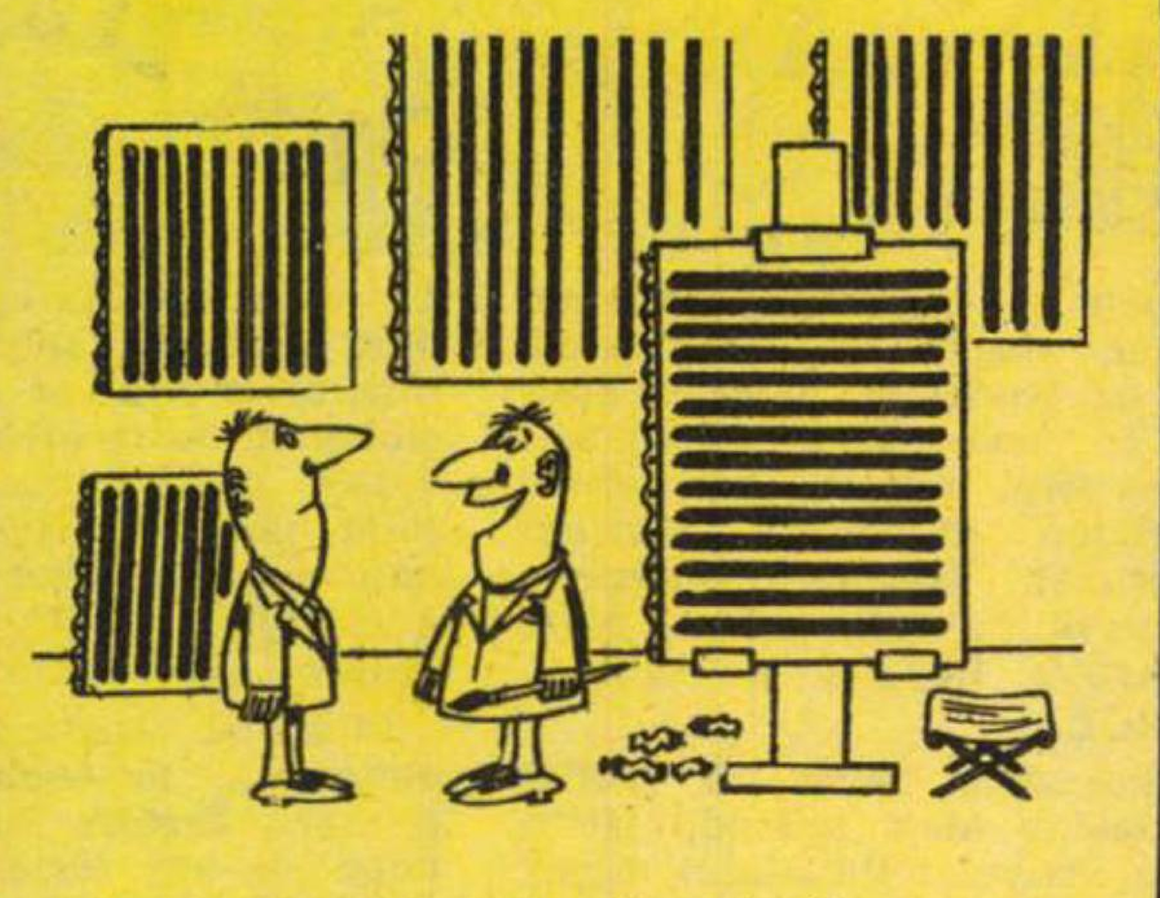

(„Ogonyok", Moszkva)

JÓSNŐNÉL

– Egy fekete egyén érdeklődik ön iránt...
(„Krokodil", Moszkva)

– Mit szólsz az új stílusomhoz?
(„Eulenspiegel", Berlin)

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Vannak keménykötésű férfiak, akik a legnagyobb hidegben is hajadonfővel járnak, s nem vállalják a kalap vagy a sapka szégyenét, amely tanújele az elpuhultságnak.

Nemcsak bozontos hajú, Beatles-fejű ifjakat lehet látni a fagyos utcán, hanem idősebb urakat is. Csak a minap láttam egy erősen középkorú férfiút, amint biliárdgolyó kopaszságú koponyával hányt fittyet a fagynak.

Ami igaz, az igaz: a fiataloknak sokkal ésszerűbb a téli hajviseletük.

Régen olvastam már olyan bátor, ledorongoló kritikákat, mint amilyenekkel lapjaink az „Antigoné" című görög filmet illették.

Milyen jó egy régen meghalt szerzőnek! Ő legalább kap őszinte kritikát, amely elengedhetetlenül szükséges továbbfejlődéséhez.

*

Párbeszéd a jövőből.

Két űrhajós találkozik, valahol egy távoli tejút határán. Az űrablakokon kihajolva üdvözlik egymást, majd az egyikük így kiált fel:

— Milyen kicsi a világ!

F. L.

LESIKLÓVERSENY

Foci Feri: Milyen durva mérkőzés!

Kedves Ludas!

A Háztartási Boltban vásároltam egy doboz FLÓRA kéztisztítóport. A dobozon a következő használati utasítás olvasható:

„A kezeket megnedvesítjük, majd egy kevés FLÓRA terpentin kéztisztítóport szórunk a bal tenyérbe. A port nedves kezeken elkenjük, majd jól eldörzsöljük és utána vízzel leöblítjük..."

A használati utasítást pontosan betartottam és a kezemről a szennyeződés, a kályhatakarítás nyoma teljesen eltűnt.

Másnap újból használatba vettem a tisztítóport, de kíváncsiságból, az utasítástól eltérően, ezúttal nem a bal, hanem a jobb tenyerembe öntöttem a port. Legnagyobb meglepetésemre, a piszok ez esetben is lejött a kezemről. Hogyan lehet ez?!

Bojár Béla
Budapest

Szeretjük a különböző mellényekről szóló történeteket, ezért különösen nagy örömet okozott kis családomnak a televízió január 4-én estére hirdetett műsora.

Idézek a „Tükör" című lap ismertetéséből:

„Fehér mellény... Fehér mellényben találtak rá egy öngyilkos bankárra. Ez a mellény később különböző emberekhez kerül, és mindegyiknél konfliktust okoz."

Megnéztük a filmet és velünk együtt pár százezer néző bizonyíthatja, hogy a fenti ismertetés nem „tükrözte" teljesen híven a film tényleges cselekményét. Nem találtak, nem találhattak rá az öngyilkos bankárra, hiszen látszatöngyilkosság történt. Nem került semmiféle fehér mellény senkihez, következésképpen semmiféle fehér mellény nem okozott senkinél semmiféle konfliktust. A többi stimmelt.

Hegedűs Tibor
Kazincbarcika

A Ludas Matyi január 11-i számában T. S. megbírált egy Népszava cikket, mondván, hogy a 2,5 mm átmérőjű mini-képernyő csak valamilyen hormonzavarban szenvedő óriási televízió készülék képernyőjének lehet a negyvenezred része.

T. S.-nek nincs igaza, mert a mini-tévé képernyőjének felülete 6,25 négyzetmilliméter, ami valóban körülbelül negyvenezerszer kisebb, mint a 25 négyzetdeciméter felülettel rendelkező normál képernyő.

Molnár László
Budapest
Szegfi Pál
Tornyosnémeti

Az Esti Hírlap január hatodikán, a Népszabadság január hetedikén adott hírt egy Edip Turunc nevű ámokfutó diákról. Az Esti Hírlap szerint a diák török, a Népszabadság szerint görög. Ha az ámokfutó neve nem bizonyítaná, hogy mindkét tudósításban ugyanarról a személyről van szó, az olvasóban felvetődne a kérdés: „Egy török, egy görög — hány ember?"

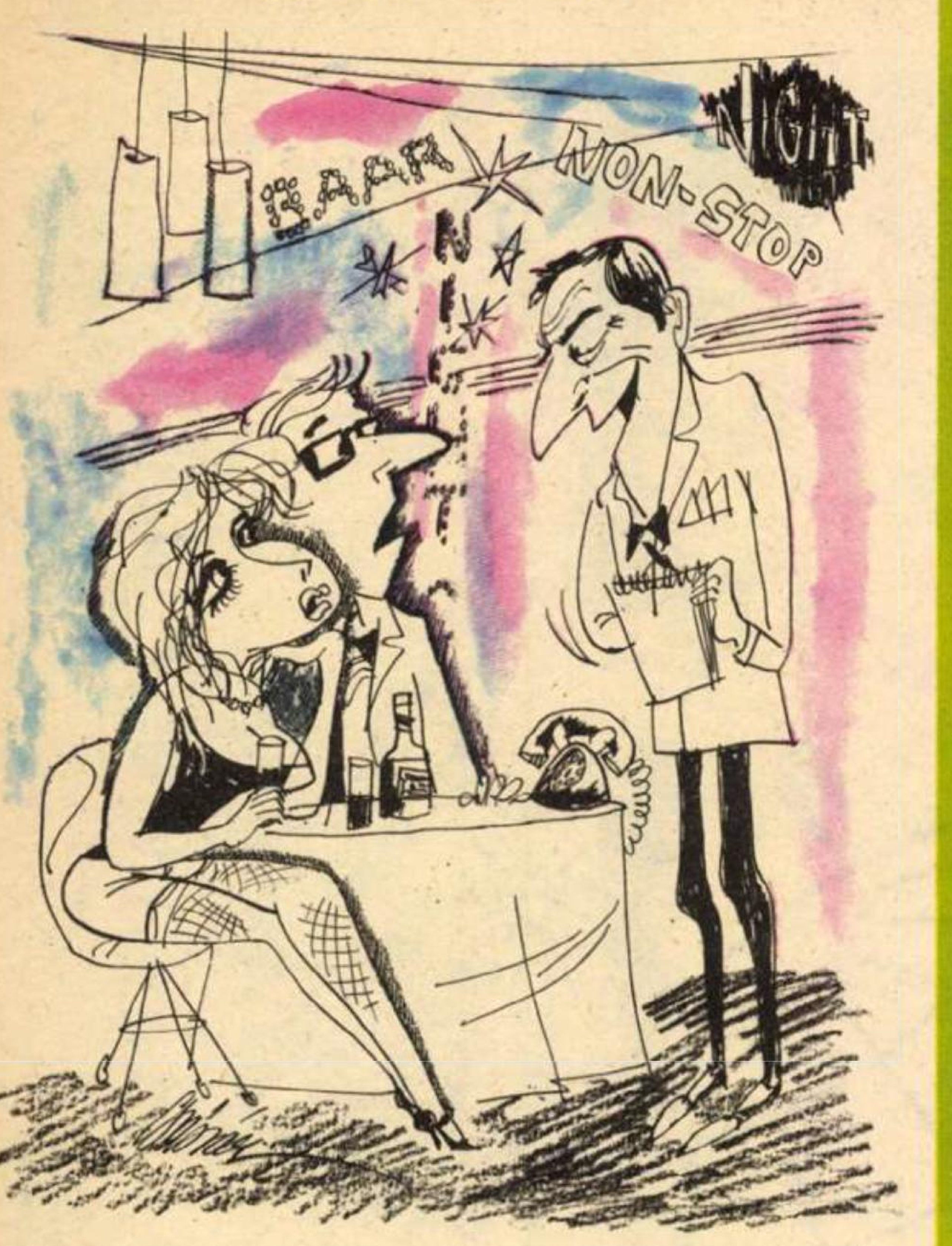
Vittinger Gyula
Bp. X., Sörgyár u. 48.

A múlt héten panaszkodtam a Vegyesipari Javító Vállalatra. Bocsánatot kérek tőle, tévedtem. Zuhanyozókarunk felszerelését a Fővárosi Javító és Szerelő Vállalat ígérgeti hosszú ideje.

Koczka Dénesné
Bp., V., Városház u. 10.

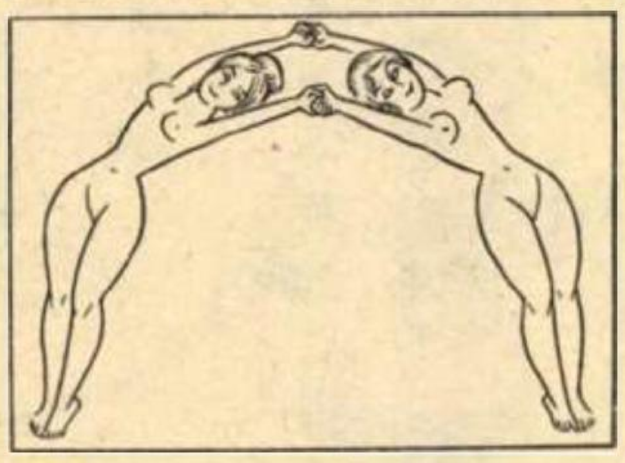
TELEFONOS BÁR NYÍLT

– Plusz százötven a telefonszámla...

RÉBUSZ

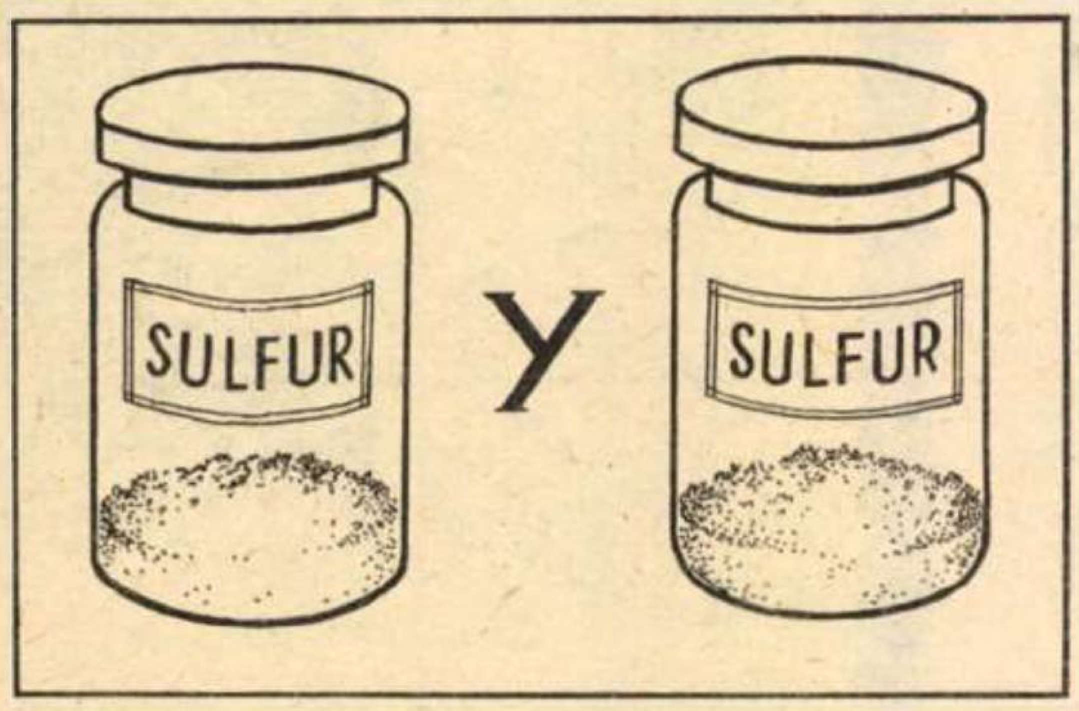
2 SZ. KÉPREJTVÉNYÜNK

Aktív **Csupaszív**

2. számú képrejtvényünknek két helyes megfejtése volt. Természetesen mind a kettőt elfogadtuk. A helyes megfejtők száma – nyilván a két megfejtés következtében – ugrásszerűen emelkedett: számuk ezúttal 1366 volt. A három darab százforintost a következők nyerték: Prikkel Judit, Kecskemét, Berényi Pál u. 7. – Gulyás Géza, Budapest, XI. Karinthy Frigyes út 13. – Szilágyi Józsefné, Szabadbattyán, Nádorpart.

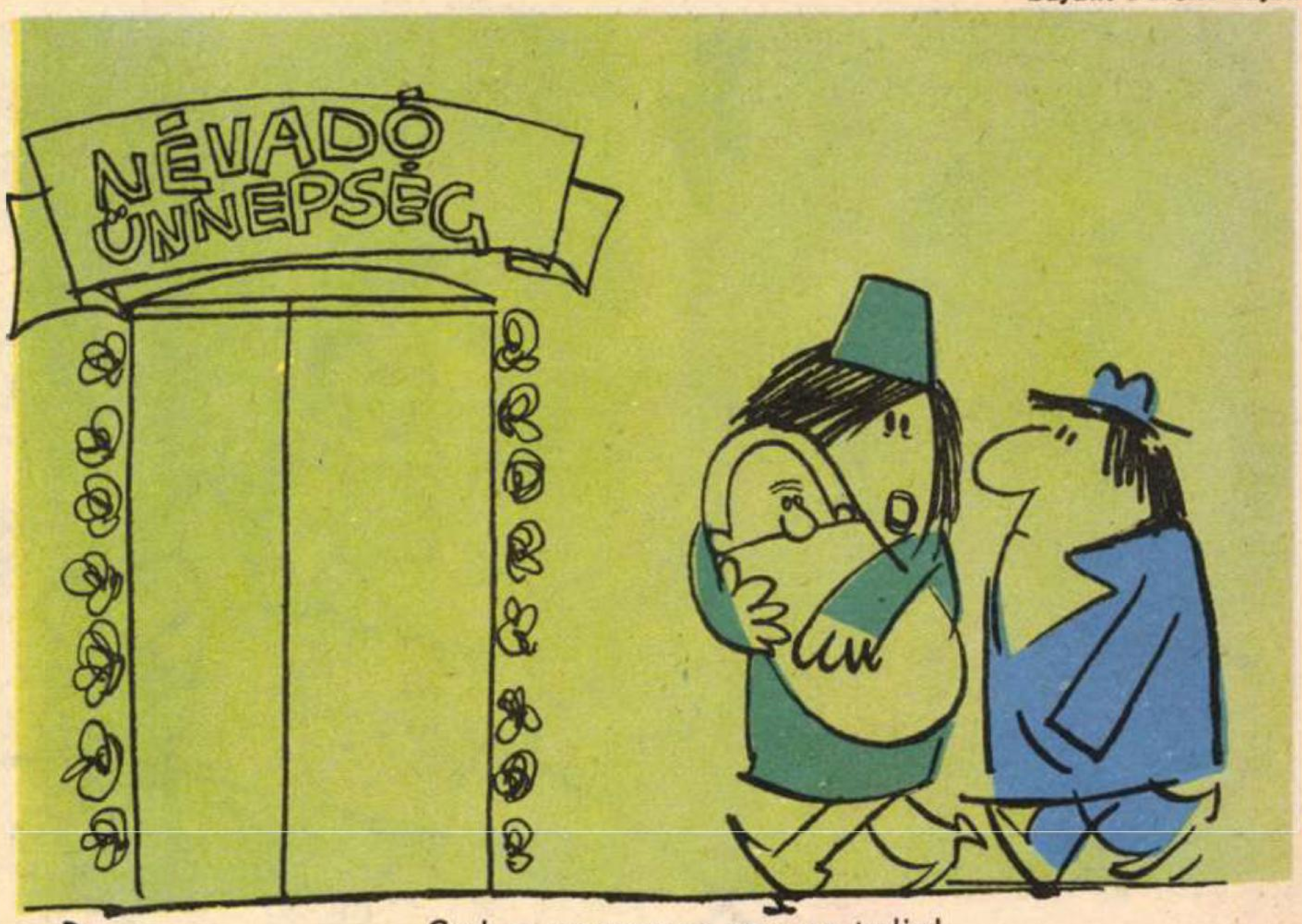
4. sz. KÉPREJTVÉNYÜNK

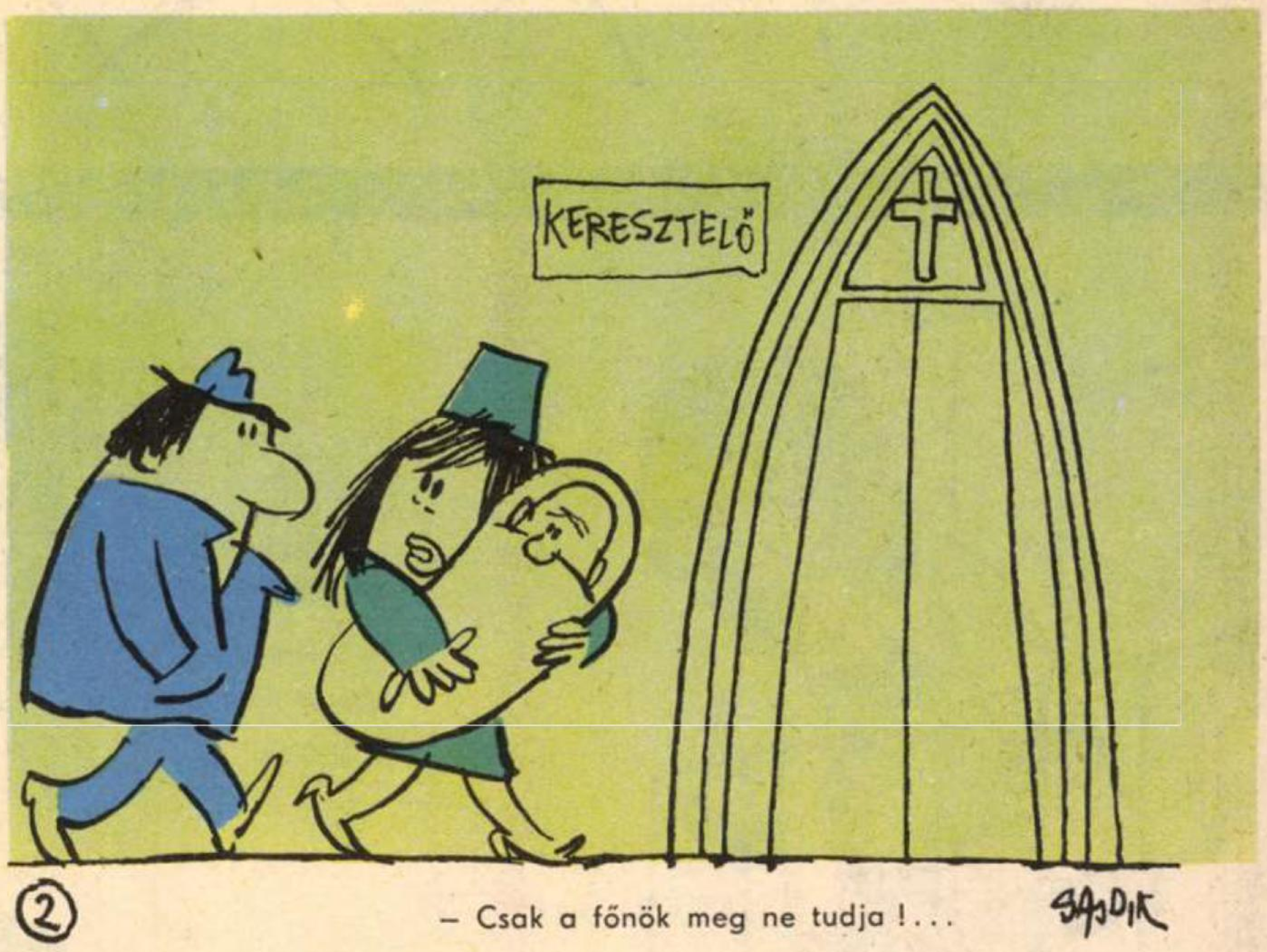

Azok között, akik a fenti képrejtvényt helyesen fejtik meg, három díjat sorsolunk ki: három darab százforintos bankjegyet. A megfejtést legkésőbb február 2-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

KONSPIRÁCIÓ

Sajdik Ferenc rajza

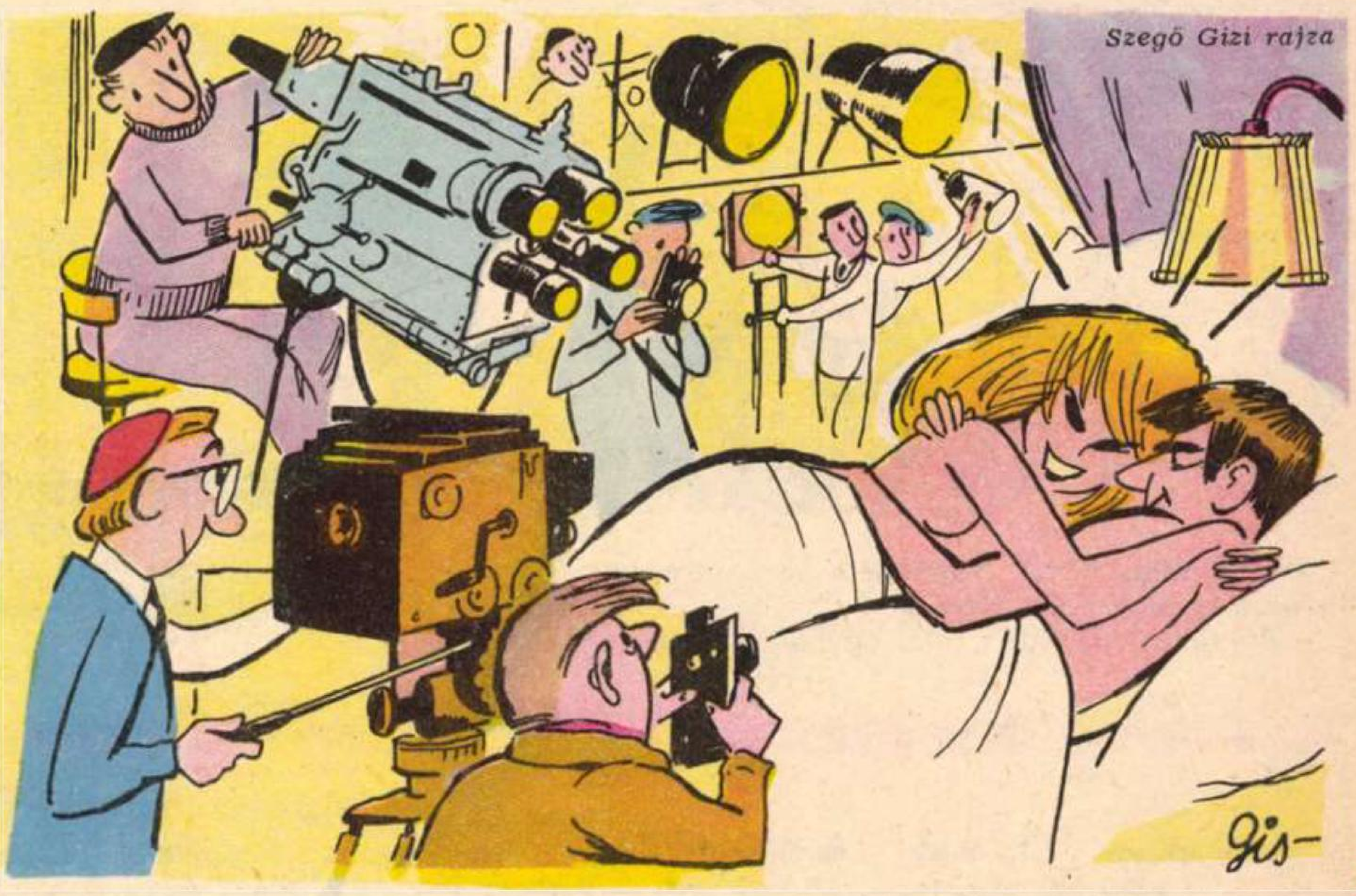

① – Csak a nagymama meg ne tudja!...

② – Csak a főnök meg ne tudja!...

FILMSZÖVEG

Szegő Gizi rajza

– Olyan jó veled kettesben, Egon!

NEHÉZ ÉLET

Balázs-Piri Balázs rajza

RENDES HÁZ

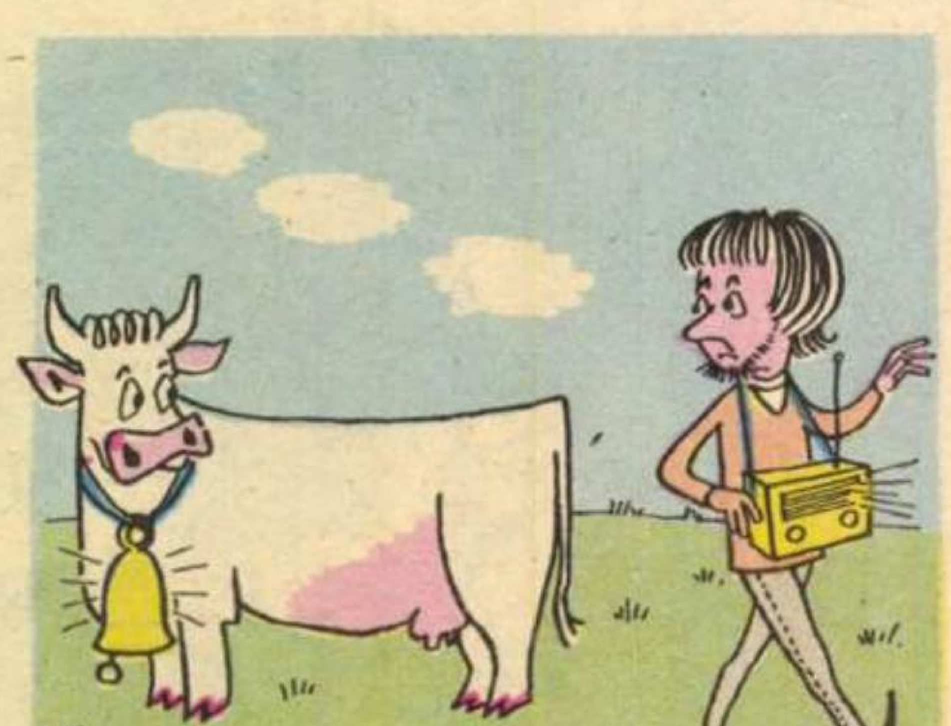
– Házmester bácsi! Vendégem van, nem lehetne még egy kicsit fűteni?
– Bocsánat, azt hittem, már ágyban vannak...

FAZEKONY ESZKIMÓ

– Ha tudnád, hogy utálom a telet!...

VETÉLKEDŐ

BIZALMATLANSÁG

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII. Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.00310/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre